

66. møde

Onsdag den 21. marts 1990 kl. 13.00

Dagsorden:

- 1) *Spørgsmål til ministrene.*
- 2) *Første behandling af lovforslag nr. L 204:*
Forslag til lov om ændring af de kommunale styrelseslove.
Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
- 3) *Første behandling af lovforslag nr. L 147:*
Forslag til lov om krigsmateriel m.v.
Af justitsministeren (Engell).
- 4) *Første behandling af lovforslag nr. L 197:*
Forslag til lov om ændring af lov om offentlige myndigheders registre.
Af Leif Hermann (SF) m.fl.
- 5) *Første behandling af beslutningsforslag nr. B 65:*
Forslag til folketingsbeslutning om børns og unges arbejde ved oplæring i landbruget.
Af Ernst B. Schmidt (FP) m.fl.

Meddelelser fra formanden:**Formanden:**

Formanden for Trafikudvalget har meddelt mig, at udvalget i henhold til forretningsordenens § 12, stk. 4, har optaget lovforslag om udbygning af færgeterminalen i Helsingør (Lovforslag nr. L 119) til fornyet udvalgsbehandling.

Sundhedsministeren (Ester Larsen) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om oprettelse af et etisk råd og regulering af visse biomedicinske forsøg. (Udskydelse af lovrevision).

(Lovforslag nr. L 209).

Indenrigsministeren (Thor Pedersen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om frikommuner.

(Lovforslag nr. L 210).

Skriftlig fremsættelse af forslag:**Sundhedsministeren (Ester Larsen):**

Jeg skal herved tillade mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om oprettelse af et etisk råd og regulering af visse biomedicinske forsøg. (Udskydelse af lovrevision).

(Lovforslag nr. L 209).

Den 7. februar 1990 fremlagde jeg en redegørelse til Folketinget om biomedicinsk forskning og etik, hvori en række problemer i relation til en kommende lovgivning om disse emner blev fremdraget.

Som bebudet i redegørelsen foreslår jeg at udskyde fristen for fremsættelse af lovforslag om ændring af det nugældende forbud mod forskning på befrugtede menneskelige æg, jf. § 4, stk. 2, i lov om oprettelse af et etisk råd og regulering af visse biomedicinske forsøg.

Baggrunden for dette forslag er, at jeg mener, at de komplekse problemer omkring biomedicinsk forskning på befrugtede menneskelige æg, kønsceller og levende og døde forsøgspersoner må ses i sammenhæng. Jeg agter således i næste samling at fremsætte et samlet lovforslag om regulering af den biomedicinske forskning. Indtil da bør forbudet mod forskning på befrugtede menneskelige æg fortsat gælde.

Idet jeg henviser til min redegørelse og debatten her i Tinget, skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Hermed fremsætter jeg for Folketinget:

Forslag til lov om ændring af lov om frikommuner.

(Lovforslag nr. L 210).

[Indenrigsministeren]

Her godt halvvejs i frikommuneprojektets forløb skal Folketinget på ny tage stilling til et forslag til lov om ændring af frikommuneloven. Lovforslaget er et led i den løbende proces med tilvejebringelse af de nye hjemmeler, der er nødvendige for at kunne gennemføre frikommunernes forsøgsideer.

Det foreliggende lovforslag indeholder dels nye hjemmeler til forsøg, dels nogle mindre redaktionelle ændringer som følge af ny eller ændret lovgivning på skatteministerens og socialministerens områder.

Lovforslaget indeholder på miljøministerens område hjemmel til frikommuneforsøg, hvorefter amtsrådet kan overtage kompetencen fra Skov- og Naturstyrelsen til at ophæve eller ændre strandbeskyttelseslinjen, skovbyggelinjen samt sø- og åbeskyttelseslinjen i forbindelse med lokalplanlægningen i landzone.

På socialministerens område ønskes der tilvejebragt hjemmel til, at ministeren kan godkende frikommuneforsøg, hvorefter der ved beregningen af kontanthjælp kan ses bort fra mindre godtgørelsesbeløb, der udbetales i forbindelse med vejledning og undervisning ved deltagelse i beskæftigelsesfremmende foranstaltninger.

Frikommuneprojektet er et væsentligt led i de generelle bestræbelser for afbureaukratisering og effektivisering af den offentlige forvaltning. De nye frikommuneforsøg kan således være medvirkende til at belyse, hvorvidt generelle lovændringer vil være hensigtsmæssige med henblik på at øge samtlige kommuners muligheder for at tilpasse deres virksomhed efter lokale behov og ønsker.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 646

1) Til statsministeren af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Vil regeringen præcisere over for EF-Kommissionen og den danske offentlighed, at det fortsat vil være et vitalt spørgsmål for Danmark, at udlændinge ikke skal have mulighed for at opkøbe danske sommerhuse?«

Skriftlig begrundelse

Mange velhavende danskere køber i øjeblikket store luksussommerhuse, ikke mindst ved den danske vestkyst. Hensigten er at leje dem ud, men det indgår også i overvejelserne, at de på et tidspunkt skal kunne sælges til udlændinge med en pæn fortjeneste.

Som bekendt blev der sat en sommerhusklausul ind i kapitalliberaliseringsdirektivet fra 1988, efter at den danske regering havde truet med et veto ved at gøre det til et vitalt spørgsmål, at udlændinge ikke måtte få mulighed for at opkøbe danske sommerhuse.

Der er imidlertid det problem, at aktørerne på markedet tilsyneladende ikke har tiltro til, at forbudet mod salg af danske sommerhuse til udlændinge kan opretholdes. Det skal medgives, at denne mistillid har fået yderligere næring gennem udtalelser fra EF-Kommissionens formand.

Det er derfor absolut nødvendigt, at regeringen klart tilkendegiver, at sommerhusspørgsmålet fortsat er et vitalt spørgsmål for Danmark. Det vil sige, at den danske regering igen vil nedlægge veto, hvis der kommer forslag om at ophæve sommerhusklausulen.

Spørgsmålet er tidligere stillet til udenrigsministeren, men besvarelsen fra denne var i ét og alt utilfredsstillende og helt uanstændig.

Da spørgsmålet er overordentlig relevant, er det spørgerens håb, at statsministeren vil svare mere fyldestgørende.

Holger K. Nielsen (SF):

Som bekendt investerer mange velhavende danskere i øjeblikket i sommerhuse – ofte luksussommerhuse – ved den jyske vestkyst. Det bliver gang på gang nævnt, at hovedgrunden hertil er, at der er forventninger om, at salg af sommerhuse til udlændinge vil blive givet helt fri efter 1992. Det skal medgives, at disse forventninger har fået næring gennem udtalelser fra fremtrædende danske politikere og fra EF-Kommissionen.

Et af problemerne er, at disse forventninger påvirker markedet allerede nu, og det er derfor af allerstørste betydning, at regeringen klart siger, at svaret på det, der måtte komme fra EF-Kommissionen vedrørende ophævelse af den danske sommerhusklausul, vil være det samme som i 1988, nemlig et veto.

[Holger K. Nielsen]

Mit spørgsmål er meget simpelt formuleret. Jeg håber, at statsministeren kan give et svar, som er lige så simpelt formuleret som spørgsmålet – et svar, der kun kan være et ja eller et nej. Jeg håber meget, at svaret bliver et ja.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Regeringen har til stadighed tillagt spørgsmålet om udlændinges erhvervelse af sommerhuse i Danmark den allerstørste betydning. Regeringen fik således indsat en klar bestemmelse i det, der hedder 4. kapitalliberaliseringsdirektiv, om, at eksisterende national lovgivning om erhvervelse af ejendomme, der ikke er helårsboliger, kan opretholdes.

Det er baggrunden for, at regeringen anser spørgsmålet om udlændinges erhvervelse af danske sommerhuse for færdiggjort. Og lad mig føje til, at der jo heller ikke foreligger noget forslag fra Kommissionen om ændring af de eksisterende regler.

Spørgeren refererer til, at der er nogle, der for øjeblikket bygger eller køber ikke mindst kostbare sommerhuse. Jeg kan kun sige om det, at køberne selv må bære risikoen for opfyldelsen af deres forventninger.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg må tilstå, at jeg er lidt skuffet over det svar, statsministeren gav. Jeg mener, det i allerhøjeste grad er en samfundsmæssig interesse at sørge for, at der ikke sker en uhensigtsmæssig påvirkning af priserne på sommerhusmarkedet. Det er også en opgave for regeringen at være opmærksom på det.

Statsministeren siger, at der ikke foreligger forslag fra EF-Kommissionen. I den anledning skal jeg tillade mig at henlede statsministerens opmærksomhed på, at Kommissionen ved to lejligheder, dels i oktober måned i et svar til EF-parlamentariker von Wogau, dels i februar måned i et svar til den danske EF-parlamentariker Birgit Bjørnvig, har tilkendegivet, at man snarest muligt agter at se på dette spørgsmål, og at Kommissionen agter at stille forslag om at ændre kapitalliberaliseringsdirektivet således, at det bliver muligt for udlændinge at købe sommerhuse i Danmark.

Når man dertil lægger, at fremtrædende danske politikere, herunder folketingsmedlem hr. Niels Anker Kofoed og andre, løbende siger, at der på et tidspunkt vil blive åbnet for salg af

sommerhuse til udlændinge, er der ikke noget at sige til, at markedet bliver påvirket af det.

Jeg vil endnu en gang indtrængende opfordre statsministeren til at tilkendegive både over for EF-Kommissionen og over for den danske offentlighed, at regeringens reaktion vil være den samme som i 1988, når EF-Kommissionen kommer med et forslag, nemlig et veto.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg har et spørgsmål til statsministeren i denne forbindelse. Jeg kan fornemme på hr. Holger K. Nielsen, at dette er en sag, som SF tillægger stor politisk betydning. Og jeg kan bekræfte – også på gruppefællers vegne – at det er en sag, som også vi tillægger stor betydning. Der er adskillige – vel i hele Folketinget – der mener, at det på baggrund af, at danskere kan købe sommerhuse i udlandet, vil være naturligt, om vi ad åre når frem til, at udlændinge også kan købe sommerhuse i Danmark, men jeg vil gerne høre, om statsministeren er enig i følgende betragtning. Når vi taler om en normalisering af disse forhold på lang sigt, vil det så ikke være rigtigt at inddrage også det aspekt, om danskere har mulighed for gennem vores skattelovgivning at spare op, lige så vel som udlændinge har det og lige så let som udlændinge måske har det under mindre skattebyrder, til at kunne købe sommerhuse? Altså: Skal der ikke være en form for sammenhæng i de forskellige harmoniserings- og ligeberettigelsesbestrebelselser i EF?

Ole Espersen (S):

Jeg kan ikke bruge samme baggrund for mit spørgsmål som hr. Bjørn Elmquist, for det er ikke et spørgsmål om, hvornår vi når til, at vi kan købe sommerhus i udlandet, det kan vi gøre i masser af udlande allerede, også i EF; det er ikke det, der er problemet. Problemet er, at vi i Danmark har en kystlinje, som vi har stor fornøjelse af, og som vil stige voldsomt i værdi, når det drejer sig om de tilgrænsende grunde, hvis der bliver fuld frihed. I Schweiz, hvor der er frihed til at købe sommerhuse, er kysten ikke stor, men der er nogle dejlige bjergområder, og der er ingen almindelig schweizisk statsborger, der kan købe nogen som helst form for hytte i disse bjerge, så dyre er de blevet, og det ønsker vi at undgå her.

[Ole Espersen]

Derfor er det med baggrund i den holdning, som nu også bliver lagt til grund af spørgeren fra Venstre, overordentlig vigtigt for Socialdemokratiet, der har præcis de samme interesser som SF i denne sag, helt klart at få fastslået to ting. For det første, at statsministeren erkender, at vетоretten naturligvis kan anvendes i en sag som denne, og for det andet, at Danmark, hvis det bliver nødvendigt, vil anvende vетоretten.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg først svare hr. Ole Espersen. Da denne sag sidst var på EF's dagsorden, tilkendegav den danske regering, at vi om fornødent ville gøre brug af vетоretten. Det blev ikke nødvendigt, for det lykkedes os at forhandle en ganske klar bestemmelse, som hindrer udlændinges køb af danske sommerhuse, hjem. Det var godt nok.

Om det vil være rigtigt at anvende et veto, dersom sagen kommer op på ny, synes jeg van-skeligt man kan tage stilling til i dag.

Det bringer mig over til hr. Holger K. Nielsens indlæg. På nuværende tidspunkt har Kommissionen ikke fremsat noget som helst nyt forslag om fritidsboliger. Det er muligt, det en dag vil ske, men vi kan ikke vide, hvad forslaget i bekræftende fald kommer til at gå ud på. Derfor mener jeg heller ikke, det er forbundet med overdreven klogskab i dag at forpligte sig til at ville nedlægge et veto, siden vi ikke ved, hvad det er, det kan komme på tale at nedlægge vetoet imod. Det må vi vende tilbage til, hvis sagen aktualiseres.

Jeg vil gerne sige til hr. Bjørn Elmquist, at jeg ikke mener, spørgsmålet om ikkefastboendes køb af sommerhus nødvendigvis behøver at være harmoniseret eller gøres til genstand for absolut lighed. Og det hænger sammen med, at de forskellige EF-medlemsstaters bestand af sommerhuse er forskelligartet. Der er lande, som har store arealer til rådighed og derfor gerne ser, at udlændinge køber – det gælder f.eks. Spanien – men langs den danske kyst har vi jo kun reserveret beherskede arealer for opførelse af sommerhuse. Og det er en bestand, som står i et naturligt forhold til den danske befolknings størrelse. Hvis der er skabt fri adgang for udlændinge til at købe uden at være fastboende i Danmark, mener jeg, der ville opstå en ubehagelig kødannelse, og derfor forestiller jeg mig, at den danske særregel bør blive bestående.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg er lidt uforstående over for, at statsministeren går så let hen over de problemer, der er tale om her. Når det for det første gælder prisdannelsen på sommerhusmarkedet, er jeg helt enig i hr. Ole Espersens betragtninger om, at en frigivelse af adgangen til at sælge sommerhuse til udlændinge ville få ganske voldsomme konsekvenser for det danske fritidshusmarked. Men pointen er jo, at dette ser vi allerede nu som følge af forventningerne om, at der vil ske en frigivelse efter 1992.

For det andet forstår jeg ikke, at statsministeren kan være så lemfældig med det, vi faktisk ved EF-Kommissionen har sagt. Som jeg nævnte før, har EF-Kommissionen ved to lejligheder klart tilkendegivet, at man agter at fremsætte forslag vedrørende sommerhusproblematikken.

I den sammenhæng vil jeg gerne spørge endnu en gang: Ville det ikke være klogt, at regeringen ved først givne lejlighed siger til EF-Kommissionen: Kære venner, det her kan I godt opgive. Hvis et sådant forslag kommer, får I den samme reaktion som i 1988. Og at regeringen siger til den danske offentlighed, at dette vil være reaktionen.

Risgaard Knudsen (S):

For at der ikke skal være usikkerhed om regeringens holdning i denne sag, vil jeg gerne spørge statsministeren, om statsministerens svar ikke skal forstås på den måde, at regeringen ikke er enig i hr. Bjørn Elmquists mere langsigtede betragtning og således heller ikke er enig med hr. Bjørn Elmquist i baggrunden for hr. Bjørn Elmquists spørgsmål.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil gerne sige til hr. Holger K. Nielsen, at jeg ikke er bekendt med, at der i den senere tid er sket en voldsom prisstigningsbølge, når det drejer sig om danske sommerhuse. Der er masser af sommerhuse til salg, og priserne er overordentlig beherskede – for ikke at sige faldende.

Derimod har jeg godt læst i nogle aviser, at der er nogle mennesker, ikke mindst langs den jyske vestkyst, som for tiden opfører kostbare sommerhuse i prisklassen 1 mio. kr. De koster altså 1 mio. kr., hvis de er 1 mio. kr. værd; så dyrt er det at bygge sådan et sommerhus. Det

[Statsministeren]

må de selv om, det kan vi da ikke blande os i, og jeg har forstået, at mange gør det med henblik på at udleje disse huse for god betaling til udlændinge. Det synes jeg heller ikke vi kan have noget imod eller kan blande os i.

Det er rigtigt, at Kommissionen har tilkendegivet, at den agter at fremsætte forslag om fritidshuse om nogle år. Men det er jo ikke ensbetydende med, at Kommissionen vil stille et forslag, som går ud på, at udlændinge undtagelsesfrit kan købe fritidsboliger hvor som helst i medlemslandenes kreds, uanset at man ikke er fastboende i det land, hvor fritidshuset befinder sig.

I øvrigt må jeg sige til hr. Holger K. Nielsen, at det ikke ville være ansvarligt eller fornuftigt at slynge rundt med vetoer i utide. Man skal ikke nedlægge veto over for en hypotetisk situation, som muligvis kan, muligvis ikke kan, komme til at foreligge.

Må jeg sige til hr. Risgaard Knudsen, at jeg forstod hr. Bjørn Elmquists spørgsmål sådan, at hr. Bjørn Elmquist analytisk beskæftigede sig med nogle muligheder, som ad åre kunne komme til at foreligge. Derfor vil jeg også helst vente nogle år med at tage stilling til, om jeg er uenig med hr. Bjørn Elmquist.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil gerne lige præcisere over for statsministeren, at det, jeg sagde, var, at vi allerede nu begynder at se den udvikling, som på længere sigt vil blive meget voldsommere, hvis vi åbner for salg af sommerhuse til udlændinge.

Når statsministeren siger, at vi jo ikke ved, hvad indholdet af et eventuelt kommissionsforslag ville blive, vil jeg gerne udtrykke min glæde over, at statsministeren nu indrømmer, at der efter al sandsynlighed vil komme et Kommissionsforslag; det er da en indrømmelse, der er værd at tage, for det ville statsministeren ikke indrømme før, og kolleger i regeringen har heller ikke villet indrømme det. Jeg er altså glad for, at vi nu er kommet så langt, at regeringen vil indrømme, at der vil komme forslag fra EF-Kommissionen.

Imidlertid siger statsministeren, at vi jo ikke kender indholdet af et sådant forslag. Nej, det er naturligvis korrekt, men kan statsministeren overhovedet forestille sig, at et sådant forslag til ændring af kapitalliberaliseringsdirektivet kan have et andet indhold end, at der skal være

fri adgang for opkøb af sommerhuse for udlændinge?

I betragtning af det svar, Kommissionen giver til von Wogau i oktober 1989, som direkte vedrører den problematik, kan der ikke være tvivl om, at det er det, der vil være indholdet i EF-Kommissionens forslag.

Bjørn Elmquist (V):

Nu sætter forretningsordenen jo grænser for, hvordan man kan deltage i denne debat, så jeg skal formulere mit tillægsspørgsmål som et spørgsmål til statsministeren til sidst. Det skal jeg nok vende tilbage til.

Men lad mig først gøre hr. Ole Espersen, der interesserer sig for den danske kystlinie, opmærksom på, at den danske kystlinie er på 7.000 km; det er lige så langt som den franske kystlinie. Så vi har meget at se til, og jeg er enig i, at vi skal prøve at beskytte den så meget, som det overhovedet kan lade sig gøre.

Men jeg vil gerne takke statsministeren for, at han – ikke overraskende for mig i hvert fald – på langt klarere måde havde opfattet meningen med mit spørgsmål, end hr. Risgaard Knudsen opfattede det; det overrasker mig sådan set ikke.

Men jeg kan erklære mig enig i den holdning, Venstres medlemmer af regeringen indtil nu har haft, og derfor skal jeg slutte med at spørge statsministeren, om han så kan bekræfte, at Venstres ministre i regeringen er helt enige i de synspunkter, han her har givet udtryk for.

Ole Espersen (S):

Jeg er enig i, at den danske kystlinie er fri-stende lang, men jeg går ud fra, at jeg med rette kan føle mig beroliget delvis i hvert fald af to af de svar, statsministeren har givet. For det første, at vetoet kan bruges i dette tilfælde, således som jeg også gik ud fra at vi ville få det bekræftet, og dernæst – hvad der måske er nok så afgørende – at statsministeren tillægger den nugældende sommerhuslovgivning og de reelle grunde bag denne lovgivning præcis den samme vægt, som vi gør i Socialdemokratiet.

Risgaard Knudsen (S):

Jeg må sige, at jeg står noget uforstående over for hr. Bjørn Elmquists sidste spørgsmål. Hr. Bjørn Elmquists sidste spørgsmål kan af Folketinget faktisk kun forstås på den måde, at

[Risgaard Knudsen]

det er så som så med enigheden i regeringen, og derfor vil jeg gerne spørge statsministeren, om Folketinget ikke kan gå ud fra som givet, at statsministeren i sin besvarelse af de spørgsmål, der har været rejst i denne sag, har talt på en enig regerings vegne.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg sige til hr. Holger K Nielsen, at dette her slet ikke har noget at gøre med at indrømme. Vi ved jo alle, at Kommissionens formand hr. Delors – for nu at nævne ham – den 28. oktober i fjor besvarede et spørgsmål i Europa-Parlamentet, hvor han tilkendegav, at Kommissionen om nogle år vil fremsætte et forslag om fritidshuse. Hvad forslaget går ud på, kan vi ikke vide endnu. Det kan gå vidt, men det er også muligt, det ikke går vidt. Det ser vi på, når tiden er inde.

Hr. Bjørn Elmquist spørger, om Venstres ministre er enige i det, jeg har givet udtryk for her i folketingssalen i dag. Dertil vil jeg sige, at jeg ikke har haft lejlighed til udtrykkeligt at spørge dem, men det vil jeg da gerne på den givne foranledning gøre ved lejlighed.

Jeg kan oplyse, også i anledning af hr. Risgaard Knudsens indlæg, at udenrigsministeren og hans ministerium, justitsministeren og hans ministerium og Statsministeriet og undertegnede i sin tid var ganske enige og ivrige for at komme igennem med det forhandlingsresultat, vi opnåede, og som betød, at udlændinge ikke frit kunne købe sommerhuse her i Danmark.

Endelig skal jeg blot bemærke, at det siger sig selv, at jeg som statsminister lægger overmåde stor vægt på, at mine ministre altid af principielle grunde er enige med mig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 654

2) Til *skatteministeren* af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren forsikre, at hans svar i Folketinget den 4. oktober 1989 på spørgsmål nr. S 2 fortsat står ved magt, således at andelshavere ikke kan omgå aktieavancebeskatningslovens § 2 b, når de måtte likvidere selskabet eller afhænde deres andele ved blot at sælge virksomheden ud af andelsselskabet og derefter lade andelsselskabet fungere videre som en slags

pengetank, der investerer tankens midler i andre selskaber, og uden den efter kooperationsbeskatningsreglerne påkrævede erhvervsmæssige aktivitet med andelshaverne?«

Skriftlig begrundelse

Jeg stillede den 4. oktober 1989 spørgsmålet, om det var muligt at forestille sig en konstruktion, således at andelshavere kunne omgå den i 1987 vedtagne § 2 b i aktieavancebeskatningsloven. Baggrunden var vedholdende rygter om, at Sukkerfabrikken Nykøbing påtænkte en konstruktion, hvorefter andelshaverne fik mulighed for at sælge eller likvidere efter 3 år uden at blive omfattet af § 2 b.

Ved den lejlighed fastslog ministeren, at beskatning i alle tilfælde ville ske, når formuen udbetales til andelshaverne. På et opfølgende spørgsmål fra Ole Stavad (S) om, at beskatning altså ville ske i udtrækningsøjeblikket uanset 3-års-grænsen, svarede ministeren klart bekræftende.

På et opfølgende spørgsmål fra mig om, hvorvidt beskatning kunne undgås, hvis man forestiller sig den tænkte situation, at man etablerer en anden type virksomhed end den, som den oprindelige andelsforening havde, og som er en type virksomhed, der ikke handler med andelshaverne, og som derfor ikke er omfattet af § 2 b, svarede ministeren ligeledes, at min frygt i det hele var ubegrundet.

På denne baggrund er det bekymrende gennem dagbladene at erfare, at Told- og Skattestyrelsen til ligningsrådets nylig afholdte møde havde fremlagt en indstilling om, at netop den af mig i det opfølgende spørgsmål tænkte konstruktion ikke skulle medføre beskatning af andelshavere, hverken som afståelsesbeskatning eller beskatning omfattet af § 2 b. Dermed opnås i praksis skattefrihed for almindelige andelshavere efter 3 års besiddelse, når de afhænder deres andel i det oprindelige andelsselskabs pengetank.

Idet jeg som en selvfølge går ud fra, at ministeren hverken har fejlinformeret eller vildledt Folketinget, skal jeg anmode ministeren om utvetydigt at bekræfte, at der i lovgivningen er belæg for den besvarelse, han gav Folketinget den 4. oktober 1989.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Jens Thoft henviser i begrundelsen for sit

[Skatteministeren]

spørgsmål til min besvarelse af spørgsmål nr. S 2 den 4. oktober 1989, og jeg skal gerne bekræfte over for hr. Jens Thoft, at det svar, jeg afgav over for Folketinget den 4. oktober 1989, fortsat står ved magt.

Spørgsmål nr. S 2 gik ud på, om et likviderende andelsselskab kunne omgå aktieavancebeskatningslovens § 2 b ved at sælge den erhvervmæssige aktivitet ud af andelsselskabet og så lade dette fungere som pengetank i tre år, inden likvidationen blev gennemført. Jeg svarede dengang, at afståelse af et selskabs erhvervmæssige virksomhed, uden at ny erhvervmæssig virksomhed blev optaget, kunne tale for, at en likvidation var indledt. Der ville derfor efter en konkret ligningsmæssig vurdering kunne være tale om en efterfølgende beskatning efter § 2 b, når den såkaldte pengetank likvideredes og midlerne blev udloddet til andelshaverne.

Hr. Jens Thoft stillede derefter et opfølgende spørgsmål om, hvordan situationen ville være, hvis man så etablerede en anden type virksomhed, der ikke handlede med andelshaverne, og som derfor ikke umiddelbart var omfattet af § 2 b. Jeg svarede på det spørgsmål, at hvis pengetanken genoptog en erhvervmæssig produktion på en sådan måde, at der skete en forskydning i de interne ejerforhold, ville der formentlig være tale om en delafståelse, som også ville udløse beskatning efter § 2 b. Også dette er et ligningsmæssigt spørgsmål, der må afgøres på den normale måde.

Dette var, hvad jeg svarede i Folketinget den 4. oktober 1989, og disse svar står jeg naturligvis ved.

For så vidt angår den konkrete sag, der har givet anledning til hr. Jens Thofts spørgsmål, bliver jeg nødt til igen at understrege, at jeg ikke kan gå ind i en konkret ligningsmæssig vurdering af sagen. Om der ved en ændret virksomhed sker en sådan forskydning i de interne ejerforhold, at en afståelsesbeskatning kan komme på tale, er netop et spørgsmål, der må afgøres efter en ligningsmæssig vurdering, og det er baggrunden for, at det er ligningsrådet og ikke skatteministeren, der skal tage stilling til spørgsmålet.

Jens Thoft (SF):

Jeg synes, det var et meget bekymrende svar, ministeren gav, for de svar, som ikke bare jeg, men også hr. Stavvad fik den 4. oktober, var jo

klare. Vi var ganske langt omkring den konstruktion, der kunne være tale om, og over for hr. Stavvad, som var første opfølger, bekræftede ministeren utvetydigt, at det ikke er muligt at trække pengene ud af selskabet, heller ikke efter 3-års-fristen, uden beskatning.

Jeg selv forestiller mig den konstruktion, som jeg har forstået at Sukkerfabrikken Nykøbing nu er i gang med at anvende. Jeg vil her gerne citere fra mit spørgsmål (Folketingstidende 1989-90, sp. 109):

»Men hvis vi nu forestiller os det tænkte eksempel, at man etablerer en anden type virksomhed end den, andelsforeningen havde, og som er en type virksomhed, der ikke handler med andelshaverne, og som derfor heller ikke er omfattet af § 2 b umiddelbart, kan ministeren så sikre, at der bliver tale om beskatning, når andelsbeviserne sælges?«

Jeg ville altså gerne sikre mig, at der ikke var et hul, og ministeren svarede konkluderende, at han mente, min frygt i det hele var ubegrundet.

Jeg kan nu konstatere, at min frygt i det hele ikke var ubegrundet, men overordentlig velbegrundet.

Jeg vil derfor gerne spørge ministren: Hvis det forholder sig sådan, at ministeren har vildledt Folketinget den 4. oktober 1989 og det forudsætter en lovændring, for at man kan gennemføre beskatning, vil ministeren så, under hensyntagen til at § 2 b netop blev gennemført i et samarbejde mellem regeringen og oppositionen, selv fremsætte lovforslag?

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne først slå fast, at jeg ikke har vildledt Folketinget, for som jeg sagde i min tidligere besvarelse, står de svar, jeg gav den 4. oktober 1989, stadig ved magt. Diskussionen den 4. oktober 1989 drejede sig om, hvad der sker, hvis der foretages likvidation af et andelsselskab.

Jeg vil gerne slå tre ting fast igen over for hr. Jens Thoft. For det første: Selve det at sælge en bestemt type virksomhed udløser ikke beskatning af et andelsselskab. For det andet: Statusskiftet fra andelsbeskatning til selskabsbeskatning udløser ikke beskatning af andelsselskabet. Begge dele erklærede hr. Jens Thoft sig i øvrigt enig i den 4. oktober 1989.

Endelig for det tredje: Likvidation af et andelsselskab udløser beskatning af andelshaver-

[Skatteministeren]

ne efter § 2 b i aktieavancebeskatningsloven. Det er hr. Jens Thoft formodentlig også enig i.

Dette fastslog jeg i mit svar den 4. oktober 1989. Det fastslår jeg nu igen.

Det afgørende spørgsmål er derfor alene, om der foreligger likvidation; og om en disposition reelt er udtryk for likvidation, er et ligningsmæssigt spørgsmål. Vor højeste ligningsinstans her i landet er ligningsrådet, og det er derfor, det er ligningsrådet og ikke skatteministeren, der skal tage stilling til sagen. Jeg har som minister som bekendt ikke instruktionsbeføjelser i forhold til ligningsrådet.

Dette svarer også meget nøje til, hvad jeg svarede den 4. oktober 1989, så jeg må altså fastslå, at det, jeg svarede dengang, stadig væk står ved magt.

Jens Thoft (SF):

Hvis ministerens svar stadig væk står ved magt og ministeren fastholder, at han svarede korrekt den 4. oktober 1989, så må jeg konstatere, at jeg opfattede svaret som så vildledende – jeg gik endda hjem og læste det grundigt igennem bagefter – at jeg vil beskyldte ministeren for regelret prokuratorkneb.

Ministerens svar den 4. oktober 1989 var meget klart, og det, det handlede om, var, om der er et hul i lovgivningen, som gør det muligt at komme uden om den særlige beskatningsregel, vi gennemførte, ved at opsamle pengene i en pengetank og så udlodde dem efter tre år. Tre gange bekræftede ministeren, at det ikke kunne lade sig gøre, og nu kommer ministeren i dag og siger, at gør man det på en speciel måde, kan det godt lade sig gøre; det er et spørgsmål, om der er tale om likvidation, og det ved jeg ikke noget om.

Det, vi interesserede os for den 4. oktober 1989, var, om der findes et hul, for så bør det naturligvis stoppes. Hvis ministerens svar i dag står til troende i modsætning til det den 4. oktober 1989, og hvis det ikke viser sig bagefter at være fyldt med andre prokuratorkneb, vil jeg spørge ministeren, om han selv vil fremsætte forslag til ændring af lovgivningen, så vi kan få stoppet det hul, som ministeren tilsyneladende må konstatere der er. For et hul må der jo være, når Skatteministeriet i en indstilling til ligningsrådet kan konstatere, at man kan slippe uden om beskatning. Det fremgår jo af den indstilling, som ligningsrådet har modtaget.

Formanden:

Jeg går ud fra, at hr. Jens Thofts formuleringer var et forsøg på at forklare Tinget hr. Jens Thofts definition på ordet prokuratorkneb. Det var grunden til, at jeg ikke påtalte det.

Stavad (S):

Vil skatteministeren virkelig i dag benægte, at summen af de spørgsmål og de svar, som blev stillet og afgivet den 4. oktober 1989, gik ud på, at uanset hvilken konstruktion man måtte forsøge sig med, kunne pengene ikke trækkes ud af selskaberne, uden at de blev pålagt beskatning?

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Til hr. Stavads spørgsmål må jeg selvfølgelig svare, at jeg hverken den 4. oktober 1989 havde eller i dag har nogen mulighed for at tage konkret stilling til alle mulige konstruktioner, og det var heller ikke, hvad jeg kunne eller skulle tage stilling til den 4. oktober 1989.

Jeg vil gerne gentage, hvad det var, jeg dér svarede på hr. Jens Thofts opfølgende spørgsmål, hvor hr. Jens Thoft rejste spørgsmålet om, hvad der skete, hvis denne pengetank optog ny erhvervsmæssig virksomhed. Jeg svarede, at hvis der påbegyndes en ny produktion, altså hvis man forestiller sig, at pengetanken genoptager en erhvervsmæssig produktion på en sådan måde, at der sker forskydning i de interne ejerforhold, er der formentlig tale om en delafståelse, som også vil udløse beskatning efter § 2 b. Det er mur- og nagelfast, og det svar gælder stadig væk. Men jeg tilføjede i samtlige mine svar, at en konkret stillingtagen til enkeltsager er et ligningsmæssigt spørgsmål, som det ligger uden for skatteministerens bemyndigelse at tage stilling til, og det er derfor, at afgørelsen af den slags ting ligger i ligningsrådet.

Hvis der skal udløses en videregående beskatning end den, som i dag er hjemlet i lovgivningen, kan jeg bekræfte over for hr. Jens Thoft, at så vil det selvfølgelig kræve en lovændring. Regeringen har ingen planer om at fremsætte et sådant forslag.

Jens Thoft (SF):

Kan ministeren bekræfte, at han personligt var inddraget i drøftelser og rådslagninger med ledelsen for Sukkerfabrikken Nykøbing, før han afgav sit svar til mig den 4. oktober 1989?

Stavad (S):

Jeg vil gerne opfølgende spørge skatteministeren: Vil skatteministeren bekræfte, at både i en situation ved en udlodning umiddelbart efter frasalg af erhvervsaktiver, i en situation, hvor man afventer en 3-års-periode og først da udlodder midlerne, og i en situation, hvor man genoptager ny virksomhed og efterfølgende udlodder, var ministerens svar: Der vil i alle situationer være tale om beskatning? Ministeren nævnte ingen antydning af nogen situation, hvor der ikke ville være tale om beskatning.

Derfor vil jeg da også i relation til hr. Jens Thofts sidste spørgsmål spørge, om skatteministeren har fungeret som rådgiver for den føromtaltede virksomhed, inden han afgav svaret til Folketingets Skatteudvalg, for så vil jeg sige, at den vildledning, skatteministeren dér foretog tilsyneladende ganske bevidst, er endnu grovere, end hvis ikke han havde foretaget en sådan vejledning.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg kan klart afvise, at jeg på nogen måde har fungeret som rådgiver for noget firma i denne sammenhæng. Det pågældende selskab har på et meget tidligt tidspunkt sidste sommer givet en orientering om de forestående planer, men jeg har på intet tidspunkt været inddraget i overvejelser om de skattemæssige konsekvenser af sådanne dispositioner.

Skatteministeriets departement er i forbindelse med ligningsrådets behandling af denne sag på helt normal vis blevet bedt om en lovforklaring. Men det er til syvende og sidst et ligningsmæssigt spørgsmål, om der foreligger likvidation, og det er derfor, sagen ligger i ligningsrådet.

Jeg er ikke sikker på, om jeg har forstået hr. Stavads spørgsmål korrekt. Jeg kan svare, at det afgørende er, om der foreligger likvidation, og likvidation behøver jo ikke at foreligge blot i situationer, hvor der på én gang foregår en afståelse. Der er også situationer, hvor der reelt faktisk foreligger likvidation, selv om dispositionen foretages over en periode. Det gav jeg i øvrigt også udtryk for i mit svar den 4. oktober 1989.

I det hele drejer dette sig altså om en konkret ligningsmæssig vurdering af, hvorvidt der foreligger likvidation eller delafståelse i et helt konkret tilfælde, og det er i den konkrete sag,

der her omtales, en afgørelse, der ligger i ligningsrådet.

Jens Thoft (SF):

Jeg er ikke uenig med ministeren i, at denne sag principielt ikke ligger i ministeriet, men i ligningsrådet. Så meget desto mere forunderligt er det jo, at virksomheden allerede på et tidligt tidspunkt har følt sig foranlediget til at give ministeren en særlig orientering. Nu er jo spørgsmålet: Hvorfor skulle en større erhvervsvirksomhed i Danmark give skatteministeren en særlig orientering om, hvilke planer denne større erhvervsvirksomhed havde, hvis ikke det havde til formål at inddrage ministeren i overvejelser omkring skattelovgivningen?

Jeg føler derfor, at ministeren efter sit svar i tredje omgang, hvor han altså erkendte, at han havde været inddraget – ikke i en forhandling om skatten, men dog været inddraget – i sin besvarelse den 4. oktober helt målbevidst førte Folketinget bag lyset. Og jeg vil gerne understrege, at hvis ministeren ikke selv – og det vil jeg spørge ham om endnu en gang – vil fremsætte forslag om at lukke det hul, som jeg kan forstå ministeren nu har åbnet for, så agter SF at gøre det.

Til sidst vil jeg sige, at jeg synes, dette er en overordentlig alvorlig sag, og jeg forbeholder mig i et senere spørgsmål at rejse sagen over for statsministeren for at få statsministerens opfattelse af, hvilken konklusion han vil drage af den vildledning, vi har været vidne til i dag.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg må på det allerkræftigste tilbagevise, at jeg skulle have ført Folketinget bag lyset. Det svar, jeg afgav den 4. oktober 1989, har jeg gentaget i dag.

Hvad jeg også har gentaget, er, at i en konkret sag er det en konkret ligningsmæssig vurdering, om der foreligger likvidation. Det er derfor, det ikke er skatteministerens afgørelse, men ligningsrådets afgørelse, og det er derfor, den konkrete sag i øjeblikket ligger i ligningsrådet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 658

3) Til trafikministeren af:

Margrete Auken (SF):

»Overvejer ministeren at revurdere udformningen af vestbroen på Storebælt, efter at det er kommet frem, at omkring 40 pct. af handelsskibene, der hidtil har kunnet sejle gennem Vesterrenden, må afvises (daglig 4-5 skibe), da de truer sikkerheden på broen, eller vil man uanset denne store risiko lade hele sikkerheden på Danmarks hovedtrafikforbindelse bero på et overvågningssystem?«

Skriftlig begrundelse

Af tidligere oplysninger til Trafikudvalget fremgik det, at kun 10 pct. af skibene måtte afvises, samtidig med at det ikke blev klart, at det først og fremmest var broen, der var truet. Indtrykket var, at denne kunne modstå betydeligt mere end de 1.500 til 2.000 tons dødvægt, der nu er overgrænsen for skibsstød, jf. f.eks. besvarelsen fra 21. august 1989 af spm. F 20, UOA alm. del, F bil. 72. Der henvises i øvrigt til rapporten fra A/S Storebæltsforbindelsen af 1. marts 1990, Trafikudvalget alm. del, F bil. 29, og artiklen side 3 i dagbladet Information torsdag den 15. marts 1990.

Margrete Auken (SF):

Trafikministeren må undskylde, at jeg fortsætter føljetonen. Jeg havde også regnet med, at vi kunne have sat den i bero, efter at ministeren lovede os et møde med A/S Storebæltsforbindelsen om alle sikkerhedsforskrifterne, og hvor vi kunne få de relevante eksperter med.

Nu er mødet først blevet fastlagt til den 25. april, det kunne ikke blive før, og det gør altså, at vi er nødt til at komme med en række ret graverende spørgsmål inden, for sagen skrider jo frem bygningsmæssigt. Samtidig er der en række uregelmæssigheder – for nu at bruge det ord og ikke komme i karambolage med formanden – i det notat, som ministeren har sendt over. Men det vil jeg vende tilbage til om lidt, når jeg har hørt ministerens svar på spørgsmålet.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Det hovedspørgsmål, som fru Margrete Auken har stillet, lyder: »Overvejer ministeren at revurdere udformningen af vestbroen på Storebælt . . .«, og svaret er: »Nej«.

Margrete Auken (SF):

Det er jo betænkeligt, at vi i 100 år – det er den tid, man regner med at Storebæltsbroen skal klare sig – skal være afhængige af et system, som A/S Storebæltsforbindelsen beskriver på den måde, at man vil være afhængig af radarsystemer, af hurtiggående både til at stoppe vildfarende skibe og af signalanlæg til eventuelt at afbryde trafikken på broerne.

I betragtning af, at det er situationer, der sandsynligvis vil opstå daglig, vil jeg nok sige, at ministerens meget frejdige afvisning af, at vi skulle revurdere projektet, er en lille smule makaber og selvfølgelig gør, at vi nok bliver nødt til at tage sagen alvorligt op i Folketinget for at kunne gøre i hvert fald det moralske ansvar, hvis der sker en ulykke, helt lysende klart.

Men jeg vil gerne spørge ministeren, om grunden er, at ministeren mener – og det vil jeg gerne bede de tilstedeværende Socialdemokrater høre efter – at alle i forligspartierne var informeret om det meget, meget lave sikkerhedsniveau, der er på vestbroen, og om det var bekendt, inden A/S Storebæltsforbindelsen skrev redegørelsen, som vi har fået oversendt til Folketinget, at der allerede i betingelserne stod, at den kun skulle kunne modstå stød fra skibe op til 2.000 t:

Jeg er meget overrasket over oplysningen, for ministeren kunne ikke svare på det spørgsmål, jeg stillede både i december og i januar om, hvor meget broen kunne tåle. Men nu siger ministeren, at det har været med helt tilbage i betingelserne.

Jeg vil gerne spørge, om man har været bekendt med, at det er så spinkel en bro, man bygger, om man har været bekendt med, at det ikke var 10 pct., men 40 pct. af de handelsskibe, der plejer at sejle gennem Vesterrenden, der ikke kunne komme igennem. Og hvad betyder det, at der ikke er tekniske muligheder for at forbedre sikkerheden på vestbroen?

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Jeg vil selvfølgelig altid bestræbe mig for at yde fru Margrete Auken al den service, hun kan forlange, og jeg synes faktisk, at vi er gået langt i så henseende, men selvfølgelig ikke for langt.

Det notat fra A/S Storebæltsforbindelsen, som fru Margrete Auken nævner, er godkendt på det sidste møde mellem partierne bag Storebæltsforliget, og det er efter reglerne oversendt til Trafikudvalget.

[Trafikministeren]

Jeg bemærkede, at der sidste onsdag ikke var noget spørgsmål fra fru Margrete Auken her i salen om Storebælt, og jeg benyttede derfor lejligheden til grundigt at tilrettelægge det møde, der, som det så rigtigt blev nævnt, vil blive afholdt den 25. april. Jeg har oven i købet under debatten den 7. marts givet udtryk for, at al den sagkundskab, som man måtte ønske, ville være til rådighed. Så jeg foranlediger altså nu, at man får en fremlæggelse, som såvel Trafikudvalget og jeg som fru Margrete Auken virkelig kan være tjent med og tilfreds med.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil sige til ministeren, at det sandelig ikke er af hensyn til mig, det er af hensyn til hovedtrafikåren igennem Danmark, at disse ting bør oplyses ordentligt, og jeg vil gerne gentage mit spørgsmål:

Var forligspartierne, var Socialdemokraterne, var hr. Arne Melchior fra Centrum-Demokraterne informeret om – jeg citerer fra rapportens side 8:

»Vestbrokontraktens beregningsforskrifter angiver, at pillerne skal dimensioneres mod skibsstød, således at de kan modstå en væltende kraft på minimum 40 mN, svarende til en kollision fra et skib på 2.000 t dødvægt.«

Var man informeret om det? Var hr. Arne Melchior, som desværre ikke er til stede, var hr. Ikast, var hr. J. K. Hansen informeret om, at det ikke var teknisk muligt at lave det bedre, og har man bare blankt accepteret et risikoniveau som det, som ministeren her beskriver, således at vi må regne med, at enhver yderligere drøftelse i Folketinget vil være omsonst, ligegyldigt hvor vi havner henne i overvejelserne om, hvor stor risikoen vil blive?

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Som jeg gentagne gange har givet udtryk for, skal fru Margrete Auken selvfølgelig få alle de relevante oplysninger og alle de svar, hun har krav på, på de spørgsmål, som hun stiller, herunder også, hvor mange der var til stede ved de forskellige møder, og hvem der var til stede. Jeg skal gerne give alle de svar.

Men jeg har sagt – og det er jo ikke første gang, vi har denne debat – at det, der er relevant, er i den forstand ikke, hvor mange skibe der kan gå igennem Vesterrenden. Der er vi i dansk farvand, hvor vi selv kan regulere dette.

Forholdene er helt anderledes, når det drejer sig om Østerrenden.

Jeg kan måske også henvise til, at man tidligere her i Tinget havde planlagt en såkaldt statsbro. Så vidt jeg erindrer, var højden dengang 6 m. Der har man altså været i en ganske anden situation.

Det er altså et spørgsmål om lavbro, og det er et spørgsmål om sikkerhed, og det, det drejer sig om, er sådan set ikke de 2.000 eller 3.000, men om de såkaldte vildfarne skibe, som udgør den største risiko, og det er det, vi tager højde for ved at tilrettelægge et varslingsystem.

Margrete Auken (SF):

Jeg kan erklære mig helt enig med ministeren i, at det er de vildfarne skibe, der udgør den største risiko. Spørgsmålet er så, hvor mange der er af dem. Der er jo i hvert fald nogle, som vi så ikke kan regulere med den begrundelse, at det er dansk farvand, for de vil jo typisk opføre sig, som om de er i internationalt farvand, og det vil sige, at en meget stor del af det VTS-system, der er beskrevet, bliver uden virkning, da de ikke har nogen meldepligt – de har hverken lodspligt eller meldepligt – når de skal sejle igennem Østerrenden.

Jeg kan forstå, ministeren simpelt hen ikke er klar over, hvad det er, jeg spørger om. Nu vil jeg prøve, om jeg kan skære det ud i pap. Jeg spurgte flere gange både i december og januar, hvor meget vestbroen kunne tåle af skibsstød. Ministeren sagde, at det var ikke afgjort. Det synes jeg er en gribende formulering, men svaret var noget i den retning; det ville bestyrelsen bestemme.

Nu står der så i dette notat, at det har stået allerede i kontraktbetingelserne. Så er det, jeg spørger: Var hr. Arne Melchior – som desværre ikke er til stede – informeret om, at broen ikke skulle kunne tåle mere? At det, man var bange for, hvis der kom for store eller for høje skibe igennem Vesterrenden, var, at broen skulle blive ødelagt? Vi har da hele tiden fået det indtryk, at det ville være til skade for skibene, men det er altså broen, der ingenting kan tåle.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om han havde informeret forligspartierne om den meget, meget lave risikotærskel, der var for vestbroen.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Jeg har svaret både med hensyn til styrke og

[Trafikministeren]

kraft, og jeg har sagt, at udformningen af sikkerhedsbestemmelserne endnu ikke er afsluttet. Derfor har fru Margrete Auken en mulighed for, når vi mødes med alle teknikkerne, at give udtryk for de synspunkter, hun her fremkommer med.

Margrete Auken (SF):

Så opgiver jeg altså at blive informeret om, hvorvidt de andre var informeret. Det må vi lade dem stå til regnskab for selv, eventuelt i form af en forespørgselsdebat; det vil vi tage stilling til.

Men jeg vil gerne spørge: Kan ministeren svare på her, hvorfor det ikke er teknisk muligt at forbedre sikkerheden på Vestbroen? Den bro, der blev sejlet nedovre i Florida, ved Tampa, kunne heller ikke sejles ned. Det var lige så sikkert dengang. Det blev den, 30 mennesker omkom. Den er senere genopbygget med øer omkring. Hvorfor er det ikke muligt at lave øer omkring vestbroen? Sikkerheden må dog gå frem for alt.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Det er muligt at lave alle de øer, man har lyst til, men det er ikke det, som et flertal – altså partierne bag Storebæltsforbindelsen – har vedtaget, så det er sådan set ikke det, det drejer sig om. Men vi vil da gerne drøfte spørgsmålet med fru Margrete Auken, når hun rejser det.

Jeg er ikke civilingeniør eller brobygger eller ekspert i disse ting. Jeg har givet udtryk for de synspunkter, som vi har i ministeriet, og som vi har givet udtryk for over for Folketingets Trafikudvalg.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Ebba Strange: spm. nr. S 471
Bjørn Westh: spm. nr. S 547
Duetoft: spm. nr. S 548 og 598
Per Stig Møller: spm. nr. S 557
Inger Harms: spm. nr. S 573

Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 590
Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 591
Behnke: spm. nr. S 596
Holger K. Nielsen: spm. nr. S 597
Tommy Dinesen: spm. nr. S 599 og 601
Frank Jensen: spm. nr. S 600
Kofod-Svendsen: spm. nr. S 603
Glistrup: spm. nr. S 604
Arne Jensen: spm. nr. S 605
Erling Christensen: spm. nr. S 609 og 614
Jette Pors: spm. nr. 610
Ingrid Kjældgaard: spm. nr. S 612
Jes Lunde: spm. nr. S 624

Spm. nr. S 471

Til statsministeren (2/2 90) af:

Ebba Strange (SF):

»Vil statsministeren oplyse, hvor mange af de i samlingen 1989-90 af regeringen fremsatte lovforslag der tager udgangspunkt i EF-direktiv?«

Begrundelse

Det er påfaldende i denne samling, at mange af de af regeringen fremsatte lovforslag hviler på EF-direktiver. Da det imidlertid ikke fremgår af regeringens lovkatalog, om et forslag tager udgangspunkt i et EF-direktiv, ønskes antallet oplyst. Det er vigtigt for den danske offentlighed at kende graden af dansk integration i EF.

Supplerende svar (15/3 90):**Statsministeren (Poul Schlüter):**

I fortsættelse af besvarelsen den 8. februar 1990 af spørgsmålet kan jeg oplyse, at følgende lovforslag fra regeringen fremsat i folketings-samlingen 1989-90 helt eller delvis har udgangspunkt i EF-direktiver:

1. **Boligministeriet:** 2 lovforslag.
 - a. L 26 (nu vedtaget som realkreditloven, nr. 841 af 20. december 1989).
 - b. L 136 (Forslag til lov om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter og offentlige indkøb m.v.).
2. **Industriministeriet:** 7 lovforslag.
 - a. L 55 (Forslag til lov om ændring af lov om kontrol med overholdelse af EØF's

[Statsministeren]

- forordninger om monopoler og konkurrencebegrænsninger, lov om betalingskort og lov om licitation m.v.).
- b. L 125 (Forslag til lov om ændring af lov om udveksling af tjenesteydelser på skadeforsikringsområdet samt ændring af lov om forsikringsvirksomhed).
 - c. L 126 (Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed).
 - d. L 127 (Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v.).
 - e. L 129 (Forslag til lov om ændring af lov om markedsføring).
 - f. L 133 (Forslag til lov om ændring af lov om mærkning og skiltning).
 - g. L 138 (Forslag til lov om velfærdsforanstaltninger for søfarende).
3. **Justitsministeriet:** 2 lovforslag.
- a. L 78 (Forslag til lov om kreditaftaler).
 - b. L 106 (Forslag til lov om handelsagenter og handelsrejsende).
4. **Landbrugsministeriet:** 2 lovforslag.
- a. L 20 (Forslag til lov om ændring af lov om støtte til forbedring af strukturen og effektiviteten i jordbruget).
 - b. L 45 (Forslag til lov om Dansk Landbrugs Realkreditfond).
5. **Skatteministeriet:** 2 lovforslag.
- a. L 67 (Forslag til lov om ændring af mer værdiafgiftsloven. Forslaget blev vedtaget den 14. december 1989 som lov nr. 822 af 12. december 1989).
 - b. L 43 (Forslag til lov om ændring af toldloven. Forslaget, der har baggrund i en række EF-forordninger, blev vedtaget den 18. januar 1990 som lov nr. 60 af 7. februar 1990).
6. **Sundhedsministeriet:** 2 lovforslag.
- a. L 117 (Forslag til lov om mærkning af tobaksvarer og om tjæreindhold i cigarettet).
 - b. L 177 (Forslag til lov om administration af De Europæiske Fællesskabers retsakter om levnedsmidler).
7. **Trafikministeriet:** 1 lovforslag.
- a. L 120 (Forslag til lov om ændring af lov om buskørsel).

Spm. nr. S 547

Til **skatteministeren** (20/2 90) af:

Bjørn Westh (S):

»Har ministeren godkendt, at den vejledning, der udleveres af skattemyndighederne vedrørende virksomhedsordninger, er den samme som den, der blev udleveret for forrige indkomstår (1988)?«

Begrundelse

Vejledningen synes fejlagtig med hensyn til indskudskonti.

Svar (15/3 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

I forbindelse med udarbejdelsen af virksomhedsskemaerne for indkomståret 1988 blev der udsendt en særlig vejledning til kommunerne m.v. vedrørende udfyldelsen af det særlige virksomhedsskatteskema (S 514).

Virksomhedsskatteskemaet for indkomståret 1989 er uændret set i forhold til virksomhedsskatteskemaet for indkomståret 1988. På denne baggrund har jeg fundet det rigtigst at bibeholde vejledningen for indkomståret 1988, idet jeg samtidig har tiltrådt et forslag om at supplere denne vejledning med en kort vejledning »Sådan udfyldes virksomhedsskemaet«. Ved at vælge denne fremgangsmåde frem for at ajourføre en i realiteten uændret vejledning har vi undgået merudgifter. Denne fremgangsmåde er aftalt med revisororganisationerne og kommunerne.

Jeg mener i øvrigt ikke, at der er fejl i vejledningen for så vidt angår indskudskontoen. Vejledningen er fortsat anvendelig, idet der alene skal korrigeres for årstallene.

Spm. nr. S 548

Til **udenrigsministeren** (21/2 90) af:

Duetoft (CD):

»Hvilke skridt har regeringen i sinde at foretage i EF-sammenhæng for at sikre, at uddannelsesformålet for de nye EF-støtteplaner for uddannelse i forbindelse med Sydafrika bliver respekteret, som det blev udtrykt på EF-topmødet i Strasbourg?«

Begrundelse

I redegørelsen om Sydafrika på EF-topmødet i Strasbourg fastslog de 12 lande, at EF's

[Duetoft]

»Program for positive foranstaltninger over for Sydafrika« ville blive styrket i løbet af de næste to år. Det skulle ske ved at yde nye stipendier til sorte sydafrikaneres studier i Europa og på blandede sydafrikanske universiteter. Det er en vigtig opgave, men målet kan kun nås effektivt, hvis de forøgede midler overdrages til egentlige undervisningsinstitutioner. Det er tvivlsomt, om alle nuværende modtagere af EF-støtte opfylder denne betingelse.

Svar (14/3 90):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det besluttedes på Det Europæiske Råds møde i Strasbourg den 8.-9. december 1989 at styrke EF's program om positive foranstaltninger over for Sydafrika ved i de kommende to år at tildele nye stipendier i Europa og på de multiraciale universiteter i Sydafrika.

Kommissionen ventes nu at fremlægge forslag til gennemførelse af beslutningen. EF-landene har endvidere inden for det politiske samarbejde besluttet at undersøge, hvilke kanaler Fællesskabet kan anvende for bistanden i den nye situation, der tegner sig i Sydafrika.

Kommissionen har oplyst, at den i forslaget til budget for 1991 har til hensigt at foreslå en forhøjelse af midlerne til EF-programmet for positive foranstaltninger med 15 mio. ECU, dvs. fra de nuværende 30 MECU til 45 MECU. Da studier i Europa er uforholdsmæssigt dyre sammenlignet med studier i Sydafrika, vil Kommissionen foreløbig prioritere en forøgelse af antallet af stipendier ved de multiraciale universiteter i Sydafrika samt anden uddannelsesstøtte i selve Sydafrika.

Kommissionen er af den opfattelse, at de organisationer i Sydafrika, som har været anvendt af EF til at kanalisere den hidtidige EF-bistand til apartheidofrene, har gjort et effektivt og godt stykke arbejde, bl.a. fordi organisationerne har nydt de berørte befolkningers tillid. Deres indsats er nødvendig, så længe ikke alle sydafrikanske borgere har lige adgang til uddannelse.

Regeringen er enig i den opfølgninglinie, som Kommissionen påtænker. Regeringen kan således støtte, at de nuværende grundtræk i EF-programmet, som især er stipendie- og uddannelsesstøtte til ofrene for apartheid, fastholdes samtidig med, at programmet styrkes og udbygges ved bl.a. forhøjelse af de finansielle

midler på EF's budget. Regeringen vil desuden virke for en fortsat kanalisering af bistanden gennem velegnede organisationer, idet man finder, at uddannelsesformålet med bistanden derved tilgodeses bedst muligt.

Spm. nr. S 557

Til *finansministeren* (22/2 90) af:

Per Stig Møller (KF):

»Vil ministeren i de kommende overenskomstforhandlinger inddrage de forhold, som er medvirkende til at skabe adgangsbegrænsning til de højere uddannelser?«

Begrundelse

Årsagen til, at vi har adgangsbegrænsning til de højere uddannelser, er ikke mindst, at akademikerorganisationerne har opnået, at et vist antal studenter udløser et vist antal lærerstillinger, hvilket bevirker, at mange unge må ofres for ikke at belaste de offentlige udgifter med yderligere livslange ansættelser, som kan vise sig at være overflødige, når studentertallet eller tilgangen til et område falder.

Foreløbigt svar (12/3 90):

Finansministeren (Henning Dyremose):

Krav om ændring af holdstørrelser fremsat af organisationerne i forbindelse med aftalefornyelser er konsekvent blevet afvist af Finansministeriet. Der findes således ikke aftaler om holdstørrelser i Finansministeriets overenskomster og aftaler.

Det kan imidlertid ikke udelukkes, at der på de højere uddannelsesinstitutioner er indgået husaftaler, men vi har ikke fra centralt hold kendskab hertil. Husaftaler er i øvrigt ikke bindende mellem Finansministeriet og de forhandlingsberettigede organisationer og kan opsiges lokalt efter de almindelige SU-regler, dvs. med 2 måneders varsel.

Med hensyn til husaftaler vil jeg indhente oplysninger via undervisningsministeren og senere give en uddybende besvarelse på dette punkt.

Spm. nr. S 573

Til *udenrigsministeren* (27/2 90) af:

Inger Harms (SF):

[Inger Harms]

»Finder udenrigsministeren det rimeligt, at Tyrkiet via betaling mod eftergivelse af militærtjeneste tjener store summer på tyrkiske statsborgere i f.eks. Danmark, og agter ministeren at tage dette op over for sin tyrkiske kollega?«

Begrundelse

Bladet Socialistisk Weekend har nu to gange påpeget den urimelige situation, som Tyrkiet bringer sine statsborgere i til trods for lang tids ophold i udlandet.

Hvis Tyrkiet undertegnede Europarådskonventionen om undgåelse af dobbelt statsborgerskab, ville i hvert fald problemet vedrørende opnåelse af dansk statsborgerskab være løst.

Spørgeren har via Europarådet over for tidligere statsminister – nu præsident – Özal påpeget det urimelige i Tyrkiets holdning, men måske vil udenrigsministeren have størst held med sig, såfremt ministeren vil tage det op over for sin tyrkiske kollega.

Svar (14/3 90):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Ifølge tyrkisk lovgivning kan værnepligtige tyrkiske statsborgere, der er bosat i udlandet, få ændret deres 16-18 måneders obligatoriske militærtjenestetid til en 2-måneders-tjeneste mod at betale et beløb, der p.t. i danske kroner beroende på vekselkursen udgør ca. 40.000 kr. Beløbet tilfalder det tyrkiske forsvar.

Tyrkiets ambassade har oplyst, at ordningen er indført for at hjælpe tyrkiske statsborgere, der opholder sig i udlandet og vanskeligt kan klare et langvarigt fravær fra det land, hvor de har bopæl.

For at en person kan blive løst fra sit tyrkiske statsborgerskab, stiller Tyrkiet krav om, at værnepligten forinden skal være aftjent. Dette betyder, at den tyrkiske statsborger enten må aftjene den fulde værnepligt eller de 2 måneders militærtjeneste og betale ca. 40.000 kr.

Folketingets Indfødsretsudvalg har besluttet, at ansøgere med tyrkisk statsborgerskab skal være løst herfra for at kunne opnå dansk indfødsret. Hvis Indfødsretsudvalget ikke ønsker at fravige dette krav, uanset at dette medfører, at ansøgeren forinden skal have aftjent værnepligten i Tyrkiet, er der ingen mulighed for at undgå den af spørgeren beskrevne situation.

Danmark har tiltrådt den europæiske konvention om begrænsning af dobbelt statsborgerskab og værnepligt for personer med dobbelt statsborgerskab. Det er rigtigt, at en tyrkisk tiltrædelse ville løse problemet, men det er naturligtvis Tyrkiets egen sag, om det ønsker at deltage i den nævnte konvention. Vi opfordrer gerne Tyrkiet dertil, men andet og mere kan vi ikke gøre.

Spm. nr. S 590

Til *energiministeren* (5/3 90) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til at ændre loven om varmesyn, således at det i fremtiden ikke længere skal være obligatorisk for parcelhusejere, der ønsker at sælge deres ejendom, at lade udarbejde en varmesynsrapport?«

Begrundelse

Det virker vanvittigt, at parcelhusejere, der skal sælge deres huse, påføres en ekstraudgift på ca. 2.000 kr. til en komplet værdiløs varmesynsrapport. Falsk varedeklaration er værre end ingen. Ordningen fungerer mest som en statsstøtte til energikonsulenter.

I øvrigt minder reglerne her om den tvungne oliefyrskontrol i halvfjerdserne. Her besindede man sig dog efter kort tid, således at kontrollen ikke længere er nødvendig. I øvrigt henvises til en artikel i Jyllands-Posten fra den 1. marts 1990.

Svar (14/3 90):

Energiministeren (Bilgrav-Nielsen):

Formålet med varmesynsloven, der trådte i kraft i 1981, er at få gennemført energibesparende foranstaltninger i eksisterende bygninger afhængigt af den enkelte bygnings tilstand og under hensyntagen til investeringens rentabilitet. Varmesyntet er en gennemgang af bygnings energiokonomiske tilstand, hvilket sker ved besigtigelse af synlige konstruktioner, bygningstegninger og ejerens oplysninger. Varmesyntet foretages af en energikonsulent, som er en arkitekt eller ingeniør med særlig erfaring og uddannelse inden for området. Konsulenten er beskikket af Energistyrelsen.

Konsulenten har ikke pligt til at foretage såkaldt destruktive undersøgelser, det vil sige at

[Energiministeren]

undersøge ikkesynlige forhold. Ordningen blev udformet på denne måde, for at prisen for varmesyn skulle være overkommelig for den enkelte. Prisen er i dag kr. 1.474,51 inkl. administrationstillæg for et etplanshus på op til 130 m². Hertil kommer tillæg for særlige forhold. Siden 1. januar 1985 har ordningen været obligatorisk ved salg af bygninger opført før eller med byggetilladelse før 1. februar 1979.

Det er Energiministeriets opfattelse, at ordningen i alt væsentligt har fungeret tilfredsstillende.

Fra lovens ikrafttræden i 1981 til 31. december 1989 er der gennemført varmesyn på ca. 400.000 boliger i enfamiliehuse svarende til en dækningsgrad på ca. 31 pct. Hertil kommer ca. 465.000 varmesyn i boliger i flerfamiliehuse svarende til en dækningsgrad på ca. 52 pct.

Energikonsulentsekretariatet, som administrerer ordningen, har oplyst, at antallet af klagesager, som de har kendskab til, ligger på under 1 promille af samtlige varmesyn. Hovedparten af disse klager har – ligesom sagen i den omtalte artikel i Jyllands-Posten – drejet sig om forkerte eller mangelfulde oplysninger om isoleringstilstanden i utilgængelige konstruktioner, f.eks. hulmure, terrændæk og lignende.

Erfaringer med ordningen viser, at der i bygninger med varmesyn er gennemført flere energibesparende foranstaltninger end i bygninger uden varmesyn. Varmesynsrapporten er således med til at skærpe opmærksomheden på og interessen for energibesparelser. Erfaringerne viser også, at nye husejere, som får en varmesynsrapport i forbindelse med huskøbet, har glæde af rapporten og benytter dens anbefalinger i forbindelse med renoveringen.

På denne baggrund finder jeg ordningen formålstjenlig. Jeg har i øvrigt til hensigt at søge ordningen forbedret med henblik på at sikre, at varmesynsrapporter altid foreligger i forbindelse med hushandler, idet ordningen er et væsentligt led i bestræbelserne for at nedbringe det samlede energiforbrug i Danmark til gavn for både økonomien og miljøet.

Spm. nr. S 591

Til *forsvarsministeren* (5/3 90) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor meget skønner ministeren værdien ville have været af det område, der er stillet til

rådighed for muhamedanere til deres moské i København, såfremt området i stedet var blevet udbudt til salg med henblik på kontorbebyggelse eller anden erhvervsmæssig anvendelse?«

Begrundelse

Et islamisk kulturcenter i København varsler nye vanskeligheder for dansk kultur. Forsvarsministeren har for et symbolsk beløb stillet et stort område til rådighed for dyrkelse af islam. Denne bortforæring af dansk jord til fremmede religioners dyrkelse er i sig selv forkastelig, men samtidig har ministeren ved sin beslutning frataget dansk erhvervsliv nogle muligheder for lokaliteter, der kan komme den udhulede statskasse til gavn. At der på samme tid mangler penge til forsvaret, er med til at gøre ministerens beslutning grotesk. Det er derfor interessant at få ministerens vurdering af foræringen opgjort i danske kroner.

Svar (14/3 90):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg kan oplyse, at det areal, der siden 1981 har været udlejet til Komiteen for Det Islamiske Kulturcenter i København udgør 15.000 m² af ejendommen matr.nr. 1aa Eksercerpladsen »Faste Batteri« på i alt 70.000 m².

Lejemålet blev godkendt af Finansudvalget ved aktstykke nr. 563 af 23. september 1981.

Ifølge ejendomsvurderingen pr. januar 1989 er det samlede areal vurderet til 63,5 mio. kr. Forholdsmæssigt udgør det udlejede areal herefter en værdi svarende til 13,6 mio. kr.

Jeg har ikke mulighed for at anslå arealets værdi ved salg til kontorbebyggelse eller anden erhvervsmæssig anvendelse.

Det »Faste Batteri« er ifølge Københavns kommuneplan fra oktober 1989 udlagt til grønt område og offentlige formål (bl.a. kulturelle institutioner, kirke og moské). Skal området anvendes til kontorbebyggelse eller anden erhvervsmæssig anvendelse, forudsætter dette, at Københavns Kommune ændrer sin planlægning for området.

Spm. nr. S 596

Til *arbejdsministeren* (5/3 90) af:

Behnke (FP):

»Vil ministeren give HK en påtale for uansvarlig omgang med fortrolige oplysninger?«

[Behnke]

Begrundelse

I Århus Stiftstidende af 6. februar 1990 kan man læse, hvorledes HK har udsendt fortrolige oplysninger vedrørende indkomstforhold, CPR-numre m.v. i klare plastkuverter sammen med et katalog til alle HK's medlemmer.

Spørgeren mener, at HK bør have en påtale for denne lemfældige omgang med medlemmernes personlige data. Når HK iværksætter en 6 mio. kr. dyr kampagne, må almindelige anstændighedsregler overholdes.

Svar (15/3 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Baggrunden for spørgsmålet er en avisartikel i Århus Stiftstidende af 6. februar 1990, hvoraf det fremgår, at HK ved udsendelse af oplysninger til brug for årets selvangivelse sammen med et katalog til medlemmerne på grund af en fejl har emballeret forsendelsen i gennemsigtig plastic. Det har således været muligt at læse CPR-nummer og oplysninger om dagpenge og skat.

Det fremgår endvidere af artiklen, at HK har beklaget fejlen og garanteret, at der aldrig sker gentagelser.

Jeg er enig i, at fremsendelse af oplysninger af denne karakter i gennemsigtige kuverter er uheldig.

HK har imidlertid beklaget, at der er sket en fejl. Jeg finder derfor allerede af den grund ikke, at der er grund til at foretage videre.

Jeg gør afslutningsvis opmærksom på, at det ligger uden for Arbejdsministeriets område at give en faglig organisation påtale i et spørgsmål som det foreliggende.

Spm. nr. S 597

Til *udenrigsministeren (5/3 90)* af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Vil regeringen præcisere over for EF-Kommissionen og den danske offentlighed, at det fortsat vil være et vitalt spørgsmål for Danmark, at udlændinge ikke skal have mulighed for at opkøbe danske sommerhuse?«

Begrundelse

Mange velhavende danskere køber i øjeblikket store luksussommerhuse ikke mindst ved

den danske vestkyst. Hensigten er at leje dem ud, men det indgår også i overvejelserne, at de på et tidspunkt skal kunne sælges til udlændinge med en pæn fortjeneste.

Som bekendt blev der sat en sommerhusklausul ind i kapitalliberaliseringsdirektivet fra 1988, efter at den danske regering havde truet med et veto ved at gøre det til et vitalt spørgsmål, at udlændinge ikke måtte få mulighed for at opkøbe danske sommerhuse.

Der er imidlertid det problem, at aktørerne på markedet tilsyneladende ikke har tiltro til, at forbudet imod salg af danske sommerhuse til udlændinge kan opretholdes. Det skal medgives, at denne mistillid har fået yderligere næring gennem udtalelser fra EF-Kommissionens formand.

Det er derfor absolut nødvendigt, at regeringen klart tilkendegiver, at sommerhusspørgsmålet fortsat er et vitalt spørgsmål for Danmark, dvs. at den danske regering igen vil nedlægge veto, hvis der kommer forslag om at opheve sommerhusklausulen.

Svar (13/3 90):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Regeringen anser spørgsmålet om udlændinges erhvervelse af danske sommerhuse for færdigforhandlet.

Det bemærkes i øvrigt, at Kommissionen ikke har fremlagt noget forslag om ændring af de eksisterende regler.

Spm. nr. S 598

Til *indenrigsministeren (6/3 90)* af:

Duetoft (CD):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre, at EF's licitationsregler i forbindelse med større indkøb overholdes af kommunerne?«

Begrundelse

En del kommuner – heriblandt Gentofte – har ikke annonceret indkøb i EF-tidende, som reglerne foreskriver. Der er således kun indhentet tilbud fra en række danske leverandører ved Gentofte Kommunes indkøb af edb-udstyr til ca. 20 mio. kr. I Horsens Kommune har man derimod fulgt reglerne og sparet 50 pct. på køb af edb.

[Duetoff]

Efter spørgerens opfattelse må det være i dansk erhvervslivs interesse, at EF-reglerne overholdes, således at vi også får adgang til det store europæiske marked. Det er vanskeligt at kræve, at andre lande nidkært følger reglerne, når offentlige dele af det danske samfund ikke selv følger dem.

Ministeren bør derfor efter spørgerens opfattelse understrege over for kommunerne, at de også er omfattet af de omtalte regler.

Svar (13/3 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Kommunernes Landsforening har i anledning af de nye regler om offentlige indkøb, der trådte i kraft den 1. januar 1989, bl.a. udsendt en pjece med titlen »EF og kommunernes indkøb«. Pjecen forklarer baggrunden for de nye regler og giver en praktisk vejledning i reglernes anvendelse.

I november 1989 henledte jeg i en cirkulæreskrivelse til samtlige kommunalbestyrelser og amtsråd bl.a. opmærksomheden på, at kontrakter vedrørende kommunale bygge- og anlægsarbejder, kommunale indkøb m.v. ikke må indeholde bestemmelser, der går ud på at forskele behandle entreprenører eller leverandører på grundlag af nationalitet, varenes oprindelse inden for EF m.v.

Endvidere har Direktoratet for Statens Indkøb, hvorunder EF-direktivet om offentlige indkøb hører, i 1989 afholdt ni informationsmøder i kommuner og amtskommuner om EF-reglerne. Direktoratet har tillige i januar i år i samarbejde med Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen og Den Kommunale Højskole udsendt invitation til samtlige kommuneforeninger om afholdelse af informationsmøder og kurser om EF-reglerne. Yderligere har direktoratet daglig adskillige telefoniske henvendelser fra kommuner og amtskommuner om reglerne fortolkning og anvendelse.

Indenrigsministeriet har således aktivt medvirket til de nævnte initiativer til overholdelse af EF-reglerne om licitation, og i øvrigt følger jeg fortsat området nøje.

Spm. nr. S 599

Til *industriministeren* (6/3 90) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvorledes tænker ministeren sig at opklaringsarbejdet i forbindelse med forlis, brande og ulykker skal foretages i fremtiden, og vil de berørte organisationer blive taget med i opklaringsarbejdet?«

Begrundelse

Inden for det sidste halve år er der sket flere uheld til søs med tab af menneskeliv, eksempelvis kollisionen mellem en DSB-færge og en af Vognmandsrutens færger, branden på »Tor Scandinavia« samt »M/S Jotun«s kæntring for nylig med tab af fire søfolks liv.

For »M/S Jotun«s vedkommende tyder alt (bl.a. søforhør og svar til Folketingets Erhvervsudvalg (spm. 94, alm. del, bilag 130)) på, at skibet var overlastet, og at det var en uansvarlig sejlads, også fordi den polske navigatør overhovedet ikke kendte skibet og dets alarmringssystem.

Det er endvidere uforklarligt, at føreren af skibet ikke anmodede om hjælp over Lyngby Radio, som man var i kontakt med halvanden time før forliset.

Svar (14/3 90):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

I besvarelsen af spørgsmål nr. 90 redegjorde jeg for Søfartsstyrelsens Opklarings- og Kontrolenheds opgaver i forbindelse med undersøgelser af årsager til ulykker til søs.

Idet jeg henholder mig hertil, skal jeg tilføje, at de berørte organisationer såvel som andre berørte parter vil blive inddraget i opklaringsarbejdet, i det omfang Søfartsstyrelsens Opklarings- og Kontrolenhed skønner der er behov for det.

Spm. nr. S 600

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (6/3 90) af:

Frank Jensen (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvornår der bringes større overensstemmelse mellem personaleforholdene på Ålborg Universitetscenters (AUC) ingeniøruddannelser og på de øvrige ingeniøruddannelsesinstitutioner i Danmark?«

[Frank Jensen]

Begrundelse

Af finansloven for 1990 fremgår det, at TAP/VIP-ratioen inden for ingeniøruddannelsen på AUC er på 0,45, medens den er 0,80 på DTH.

Da 80 pct. af de studerende ved ingeniøruddannelsen ved AUC ender som civilingeniører og 20 pct. som akademiingeniører, skulle AUC-normen mindst ligge på 0,6.

Hertil kommer store uligheder i forskningsnormerne. Hvor AUC modtager 95.500 kr. pr. forskningsårsværk, modtager DTH 118.000 kr. pr. årsværk.

Der er gået to år siden DVU's besøgsrunde på ingeniøruddannelserne. Rapporten herfra konkluderer: »... at der er grund til nærmere at overveje en forbedring af TAP/VIP-ratioen ved ingeniøruddannelserne på AUC«.

Uligheden eksisterer altså stadig. Hvornår vil ministeren rette op på dette forhold.

Svar (16/3 90):

Undervisnings- og forskningsministeren (Ole Vig Jensen, fg.):

Det er rigtigt, at forholdet mellem det tekniske og det videnskabelige personale (TAP/VIP-ratioen) på Danmarks Tekniske Højskole (DTH) er 0,80, mens det på AUC er 0,45 i 1990. Men det må samtidig nævnes, at man på Danmarks Ingeniørakademi (DIA), der også – som AUC – har akademiingeniøruddannelser, har en TAP/VIP-dækning på 0,35.

Af den samlede tilgang af ingeniørstuderende på AUC forudsætter ministeriet at ca. 35 pct. af de optagne bliver civilingeniører og ca. 45 pct. akademiingeniører. Vægter man TAP-normerne for henholdsvis akademiingeniør- og civilingeniøruddannelse på DIA og DTH efter den forudsatte kandidatproduktion, vil AUC være berettiget til en TAP/VIP-ratio på 0,5.

Med hensyn til uligheder i forskningsnormen hænger dette sammen med, at der på DTH findes en kemiingeniøruddannelse. AUC har tidligere søgt om oprettelse af en tilsvarende uddannelse, men har – bl.a. efter indstilling fra Rådet for Ingeniøruddannelserne – fået afslag på at starte uddannelsen. Der kan derfor ikke på nuværende tidspunkt drages umiddelbare paralleller mellem DTH's og AUC's forskningsområder og disses ressourcekrav.

Til spørgsmålet om, hvornår undervisningsministeren vil rette op på forholdet, kan siges,

at AUC er under stadig forskningsmæssig opbygning, og at ministeriet siden besøgsrunden i september 1987 har været opmærksom på problemet. Man har derfor i forbindelse med fastlæggelse af rammerne for FFL 91 forbedret AUC's situation. AUC har således fået forbedret TAP/VIP-ratioen inden for ingeniøruddannelserne fra 0,45 til 0,50.

Spm. nr. S 601

Til *forsvarsministeren* (6/3 90) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvordan har ministeren tænkt sig at gøre en indsats for lodspligt for skibe med farlige laster på Østersømodet, som ministeren refererer til i svaret på spørgsmål nr. S 302?«

Begrundelse

Allerede i 1985 vedtoges i Folketinget et beslutningsforslag fremsat af SF om lodspligt for skibe, der gennemsejler danske farvande med farlig last såsom olie, benzin, kemikalier og lign. Der skete intet.

Det samme forslag blev vedtaget igen i forbindelse med forslaget om lodsloven i 1988-89-samlingen.

Ministeren har fremført, at grunden til, at der ikke er sket noget med hensyn til lodspligt, er, at Øresundstoldens ophævelse i 1857 betyder, at Danmark ikke kan indføre lodspligt, og det til trods for at der er løbet meget vand igennem Øresund siden da, og at skibene i mange tilfælde er 1.000 gange større end dengang.

De fleste grønne organisationer har på en eller anden måde vedtaget udtalelser, og flere har haft foretræde for Folketingets Erhvervsudvalg. Sidst har Foreningen til Dyrenes Beskyttelse i Danmark – med Hendes Majestæt Dronningen som protektrice – vedtaget en udtalelse, hvori der gøres opmærksom på problemet med de mange olieudslip med lidelser og død for tusindvis af svømmefugle til følge.

Foreningen peger også på, at risikoen for sådanne tragiske hændelser kun kan mindskes ved, at der gennemføres lodspligt i danske farvande. Dette er blevet vedtaget af 160 delegerede på foreningens repræsentantskabsmøde den 28. februar 1990.

Svar (14/3 90):

Forsvarsministeren (Enggaard):

I fortsættelse af min besvarelse af spørgsmål nr. S 302 kan jeg oplyse, at konferencen om Østersøens forurening forventes afholdt i september 1990.

Fra dansk side er der gennem Udenrigsministeriet taget kontakt til Sverige som medarrangør af konferencen med henblik på at få inddraget spørgsmålet om forebyggelse af havforurening som følge af søulykker på konferencens dagsorden.

Spm. nr. S 603

Til skatteministeren (6/3 90) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Vil ministeren oplyse, om han finder det rimeligt, at en pantthaver, der tilbagekøber en ejendom på tvangsauktion, ikke kan fratrage de renteudgifter, der er påløbet, men ikke betalt før tvangsauktionen?«

Begrundelse

Af ligningsvejledningen F.3.1.3. fremgår:

»De renteudgifter (og ejendomsskatter), der er påløbet før auktionen, kan ikke fratreges af auktionskøberen, idet sådanne ydelser – når de skal betales af erhververen – må anses for at være en del af anskaffelsessummen, jf. HD af 6. september 1984 (Skd. 71.867).

Ved køb af fast ejendom på tvangsauktion i tilfælde, hvor der afholdes 2. auktion, får køberen fradrag for renter fra tidspunktet for afholdelse af 2. auktion, hvis køberen først byder på denne auktion, eller hvis køberen på 2. auktion ikke længere er bundet af sit bud på 1. auktion.

Hvis køberen, der erhverver adkomst til ejendommen på 2. auktion, stadig er bundet af sit bud afgivet på 1. auktion, anses erhvervelsen af ejendommen at være sket på 1. auktion med den virkning, at renter, der er påløbet i tiden mellem 1. og 2. auktion, kan fratreges i køberens indkomstopgørelse, jf. LSR 1985, 161.«

Det er helt rimeligt at betragte renter og afdrag som en del af købesummen, hvis der er tale om en køber, der erhverver ejendommen i spekulationsøjemed. Auktionskøber kan da byde, hvad han finder passende for ejendommen, og kan indregne renteudgifterne heri.

Men er der derimod tale om, at ejendommen købes tilbage af en pantthaver, der bliver nødt

til at give et bestemt bud for at sikre, at vedkommende ikke taber på salget af ejendommen, fordi køberen ikke har overholdt sine forpligtelser, forholder det sig anderledes.

I en sådan situation kan det ikke være rimeligt, at auktionssælgeren kan fratrage renter, som han ikke har betalt, mens auktionskøberen, der må indfri de foranstående prioriteter, ikke kan trække renterne fra.

Svar (15/3 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Efter gældende ret kan en skatteyder, der erhverver en ejendom på en tvangsauktion, ikke opnå skattemæssigt fradrag for prioritetsrenter, som vedrører tiden før overtagelsen af ejendommen. Restancer for sådanne renter, der overtages og betales af erhververen, må derimod anses for at være en del af dennes anskaffelsessum for ejendommen. Som en del af anskaffelsessummen indgår ligeledes eventuelle restancer for ejendomsskat, auktionsomkostninger m.v. Denne retstilstand er fastslået af Højesteret i en dom fra 1984.

Retstilstanden skal ses på baggrund af, at det i alle tilfælde er en ufravigelig betingelse for at opnå skattemæssigt rentefradrag, at renterne er opstået i et gældsforhold, hvori den pågældende skatteyder er skyldner. Det er videre en betingelse, at skatteyderen også var skyldner i den periode, som renterne vedrører. Betaling af renter på en gæld, som påhviler en anden skatteyder, berettiger derfor ikke til skattemæssigt rentefradrag for den skatteyder, der udreder renterne.

Fradraget for de renter, som vedrører tiden før erhververens overtagelse af ejendommen på tvangsauktionen, men som efter overdragelsen betales af erhververen, tilkommer derfor i stedet sælgeren. Det er en konsekvens af, at betalingen af disse renter anses for at udgøre en del af overdragelsessummens berigtigelse. Det er i princippet sælger, der betaler renterne, selv om betalingen af praktiske grunde gennemføres ved, at erhververen afregner direkte til kreditorerne.

Det skal imidlertid tilføjes, at erhververen ved videresalg af ejendommen indirekte kan opnå fradrag for de pågældende renter, hvis der ved videresalget realiseres en skattepligtig avance. Det skyldes, at renterne som nævnt indgår som en del af ejendommens anskaffel-

[Skatteministeren]

sessum, hvorved en eventuel skattepligtig avance alt andet lige bliver mindre.

De her anførte principper gælder, uanset om den, der erhverver en ejendom på tvangsauktion, samtidig måtte være panthaver i den pågældende ejendom. På baggrund af foranstående mener jeg ikke, at der er særlige grunde til at ændre reglerne om fradrag for renteudgifter i forbindelse med tvangsauktion.

Spm. nr. S 604

Til *industriministeren* (7/3 90) af:

Glistrup (FP):

»I hvilket omfang kan danske skatteydere komme til at betale for fetaeksporten?«

Begrundelse

Med begejstring fortælles, at Iran alene i ét af sine hug har købt for en halv milliard kroner fetaost (32.000 tons) i Danmark. Det lyder da pragtfuldt. Vel at mærke, hvis iranerne betaler med deres egne midler. Men det er selvsagt Eberød Bank for så vidt købesummen garanteres af danske offentlige institutioner, f.eks. eksportkreditsystemet, landbrugsfonde, Danida, eller hvor ellers i junglen af kæmpeskatteydermidlerfråds der under et eller flere ministerier kan findes offentlige penge til at garantere for, at Khomenifolket betaler for sin egen fortæring.

I specifikationerne i svaret bedes udskilt som en særlig gruppe de offentlige midler, der udloddes fra EF-kasser, f.eks. under restitutions-systemet.

Svar (15/3 90):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Eksportkreditrådets (EKR) garantiforpligtelser i forbindelse med eksport af fetaost til Iran udgjorde den 12. marts 1990 139,3 mio. kr. EKR har i løbet af 1980'erne garanteret for en betydelig del af fetaeksporten til Iran, men har aldrig lidt tab på disse garantier. EKR har i 5-års-perioden 1985-89 modtaget i alt 15,6 mio. kr. i risikopræmie for garantier, der har dækket fetaeksport til Iran. Der henvises i øvrigt til industriministerens svar på spørgsmål S 750 af 11. april 1989 stillet af spørgeren.

Hvad angår EF-midler, har Landbrugsministeriet oplyst, at der med hensyn til støtte til fe-

tæksporten alene er givet støtte i form af eksportrestitution. Denne er for tiden fastsat til 8,03 kr. pr. kg ved eksport til alle destinationer med undtagelse af eksport til USA, Canada samt visse EFTA-lande, hvor prisniveauet for fetaost er betydelig højere. For den nævnte eksportordre på 32.000 tons vil det samlede EF-tilskud udgøre godt 250 mio. kr.

Spm. nr. S 605

Til *skatteministeren* (7/3 90) af:

Arne Jensen (S):

»Hvorledes ville ministeren have besvaret spørgsmålene nr. S 252, S 257, S 318, S 321 og S 410-S 413 stillet i perioden 25. november 1988 - 18. januar 1989, såfremt ministeren havde haft den viden, ministeren har i dag?«

Begrundelse

Der henvises til de manglende besvarelser/oplysninger i svaret på spørgsmål nr. S 561 af 23. februar 1990.

Svar (14/3 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Der henvises i spørgsmålet til en række tidligere spørgsmål vedrørende aktstykke nr. 70 af 23. november 1988, Statsskattedirektoratets edb-udgifter og direktoratets budgetstyring. Jeg vil gerne gentage, at disse spørgsmål blev besvaret på grundlag af de på daværende tidspunkt foreliggende oplysninger.

Spørgsmål nr. S 252 vedrørte baggrunden for en bevilling på 8 mio. kr. til edb-udgifter for finansåret 1988, som blev givet ved aktstykke nr. 70.

Som det fremgik af svaret på spørgsmålet, skyldtes merudgifterne bl.a. nye opgaver i forbindelse med ændringer af skattekontrolloven, pensionsbeskatningsloven m.v.

Rigsrevisionen har senere kritiseret en fejlperiodisering af edb-udgifter på i alt 19,8 mio. kr. fra finansåret 1988 til 1989. Rigsrevisionen konstaterer på denne baggrund, at der i 1988 har været et reelt merforbrug på Statsskattedirektoratets driftsudgiftsbevilling på 21,8 mio. kr. Efter Rigsrevisionens opfattelse er dette merforbrug af en sådan størrelsesorden, at Statsskattedirektoratet kunne have forudset det ved udarbejdelsen af det nævnte aktstykke, der

[Skatteministeren]

i vidt omfang angik udgifter til samme formål, som var årsag til merforbruget.

I lyset af Rigsrevisionens bemærkninger må det konstateres, at bevillingsansøgningen burde have været større, og at spørgsmål nr. S 252 og svaret herpå kun vedrører en del af merudgifterne i 1988.

Spørgsmål nr. S 257 vedrørte Statsskattedirektoratets konvertering af lønudgifter til edb-udgifter. Som nævnt i svaret på spørgsmålet har det i en årrække været nødvendigt at overføre beløb fra lønkontiene til kontoen for databehandlingsudgifter.

Skatteministeriets samlede personaleforbrug er i perioden 1987-89 gået ned med ca. 330 årsværk. Som det vil være spørgeren bekendt, står Skatteministeriet imidlertid over for at skulle gennemføre yderligere besparelser i 1990 og de følgende år. Disse besparelser vil ikke blot berøre ministeriets databehandlingsudgifter, men vil også gøre det nødvendigt at gennemføre yderligere personalereduktioner.

Med henblik på at skabe ro og stabilitet omkring gennemførelsen af personalereduktionen har jeg indledt forhandlinger med personaleorganisationerne om en flerårig aftale om udviklingen i personaleforbruget. Gennem en flerårig ramme for personaleforbruget kan der i samarbejde med personaleorganisationerne formuleres en fremadrettet personalepolitik, som giver den enkelte ansatte større sikkerhed om sin egen situation.

Spørgsmålene nr. S 318 og S 321 vedrørte udgifterne til etablering af SLS-E-systemet og anvendelsen af de 100 mio. kr., som blev bevilget til indkøring af skattereformen.

Jeg finder ikke anledning til at kommentere disse spørgsmål yderligere, end det er sket i mine tidligere besvarelser.

Spørgsmålene nr. S 410 - S 413 vedrørte Statsskattedirektoratets edb-udgifter og besparelser på lønkontiene m.v.

For så vidt angår disse spørgsmål skal jeg henvise til det vedrørende spørgsmål nr. S 252 og S 257 ovenfor anførte.

Spm. nr. S 609

Til *kommunikationsministeren* (7/3 90) af:

Erling Christensen (S):

»Vil ministeren foranledige, at det højintensive udladningslys, som nu efter internationale

normer afmærker master, skorstene m.v., afskærmes mod jorden?«

Begrundelse

Der henvises til artikel af 20. februar 1990 i *Fyens Stiftstidende*.

Svar (15/3 90):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

De markeringslys, der er anbragt på sendemasterne til Danmarks Radios og TV 2's sendere, er placeret efter gældende internationale normer og efter Statens Luftfartsvæsens anvisninger.

Udladningslysene udsender en meget smal lysstråle og er forsynet med indbyggede skærme, der reducerer lysspredningen mest muligt.

For at mindske generne for de omkringboende er de nederste udladningslys tillige justeret, så de lyser skråt opad i en vinkel på 3 grader fra vandret.

Det kan oplyses, at udladningslysene på Sdr. Højrup-masten er justeret efter samme retningslinier, som gælder for de øvrige sendemaster.

Der blev i 1988 foretaget forsøg med yderligere afskærmning af markeringslysene på sendemasten i Gladsakse. Forsøgene viste imidlertid, at en effektiv afskærmning ikke var praktisk gennemførlig.

På denne baggrund finder jeg det ikke muligt at foretage videre i den konkrete sag.

Spm. nr. S 610

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (8/3 90) af:

Jette Pors (CD):

»Hvad agter ministeren at gøre for at sikre sig, at unge danske personer, som har taget studentereksamen i et andet EF-land, vil kunne sidestilles med hjemmeboende studenter både ved valg af uddannelse og med hensyn til mulighed for at oppebære SU?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i *Berlingske Tidende* den 8. marts 1990.

Svar (16/3 90):

Undervisnings- og forskningsministeren (Ole Vig Jensen, fg.):

Med hensyn til optagelse til videregående uddannelse kan jeg oplyse, at studenterne fra Europaskolerne (og i øvrigt også fra Duborgskolen i Flensborg og studenter med IB – International Baccalaureate) allerede er sidestillet med danske studenter, og deres eksamen giver, hvis de er danske statsborgere, adgang efter samme retningslinier, som gælder for en dansk studentereksamen. Deres eksamensresultat omregnes efter en særlig tabel til den danske 13-skala. For at give en så retfærdig omregning som muligt revurderes tabellerne hvert år på baggrund af en sammenligning mellem eksamensresultaterne ved de udenlandske uddannelser og studentereksamensresultaterne i Danmark. Der er således på ingen måde tale om, at disse unge danske, der tager eksamen i udlandet, diskrimineres. Jeg kan f.eks. oplyse, at Europaskolernes bestågrænse, som er 60, »oversættes« til 6,9 efter dansk skala. (Som bekendt er bestågrænsen ved en dansk studentereksamen 5,5 – fra 1991 6,0). Forskydningen hænger sammen med, at der ved omregningen også tages hensyn til dem, der ikke består eksamen, og der er flere, der dumper til den europæiske studentereksamen.

Må jeg endelig tilføje, at selv om de danske studenter ved Europaskolerne som helhed klarer sig forneemt, kan de ikke alle kaldes superstudenter, og det gennemsnit, der har været nævnt i en artikel i Berlingske Tidende, berettiger bestemt ikke til denne betegnelse.

Med hensyn til SU får disse studenter støtte til studier i Danmark og i udlandet helt på lige fod med andre danske statsborgere.

Spm. nr. S 612

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (8/3 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, om der er forskellige regler for optagelse i folkeskolen for danske børn og for børn fra indvandrer- og flygtningefamilier, og i bekræftende fald oplyse, hvilken begrundelse der ligger bag?«

Begrundelse

Det er blevet spørgeren oplyst, at det på sko-

ler på Vesterbro i København forekommer, at danske børn, der er optaget i en skole i distriktet, hvor de har bopæl, må vige til andre folkeskoler, der ligger længere væk fra deres hjem, såfremt børn fra indvandrer- og flygtningefamilier skal optages i en skole tilhørende »deres« skoledistrikt.

Svar (16/3 90):

Undervisnings- og forskningsministeren (Ole Vig Jensen, fg.):

Ifølge folkeskolelovens § 36 indskrives børn i skolen i det distrikt, hvor de bor eller opholder sig. I henhold til folkeskolelovens § 22, stk. 1, er der endvidere i Undervisningsministeriets bekendtgørelse af 2. juni 1986 fastsat regler om fælles skoledistrikt og friere skolevalg. Ifølge disse regler kan forældrene vælge mellem skoler i et fælles distrikt, forudsat at der er plads på de ønskede skoler. Forældrene har også ifølge disse regler krav på, at deres børn optages i skolen i grunddistriktet. Fremmedsprogede elever er omfattet af de nævnte bestemmelser; dog kan fremmedsprogede elever, der modtager særlig tilrettelagt danskundervisning i en modtagelsesklasse på en anden skole end distriktskolen, optages på den skole, hvor modtagelsesklassen er placeret, jf. § 2, stk. 2, i Undervisningsministeriets bekendtgørelse af 20. november 1984 om folkeskolens undervisning af fremmedsprogede elever.

For så vidt angår Københavns Kommune er den særlige ordning vedrørende kommunens skoledistrikter omfattet af bekendtgørelsen om friere skolevalg og fælles skoledistrikter.

Københavns Kommune har over for Undervisnings- og Forskningsministeriet oplyst, at lovgivningens bestemmelser følges uden fravigelser. Dog søger man gennem rådgivning i forbindelse med optagelsen at gennemføre en spredning af de fremmedsprogede elever ad frivillighedens vej. Hverken danske børn eller indvandrerlever vil imidlertid kunne afvises fra skolen i grunddistriktet.

Københavns Kommune har oplyst, at der tidligere har været overvejelser om at indføre en særlig fordelingsordning af indvandrerleverne, men det er for nylig blevet besluttet ikke at realisere planer i denne retning.

Spm. nr. S 614

Til *justitsministeren* (8/3 90) af:

Erling Christensen (S):

»Med hvilken bemyndigelse har ministeren brugt knap 1,5 mio. kr. til ekstern bistand for ministeriets styringsgruppe vedrørende privatisering af Statens Bilinspektion?«

Begrundelse

Det er væsentligt for spørgeren at få oplyst, at ovennævnte forbrug ikke er sket på Statens Bilinspektions budget.

Svar (15/3 90):

Justitsministeren (Engell):

Bevillingsteknisk henhører Statens Bilinspektion under hovedkonto 18.02.02. Politiet og anklagemyndigheden m.v. på finansloven. Løn- og driftsudgifter vedrørende Statens Bilinspektion indgår således som en del af de samlede udgifter på den nævnte hovedkonto.

Udgifterne til ekstern bistand i forbindelse med overvejelserne vedrørende en eventuel privatisering af Statens Bilinspektion er efter aftale med Finansministeriet afholdt som almindelig driftsudgift på den nævnte hovedkonto. Det afholdte beløb er endvidere efter forelæggelse for Finansministeriet optaget på forslag til lov om tillægsbevilling for 1989.

Afholdelsen af det omhandlede beløb har således ikke haft konsekvenser for Statens Bilinspektions driftsbudget i 1989.

Spm. nr. S 624

Til *socialministeren* (9/3 90) af:

Jes Lunde (SF):

»Vil ministeren overveje at foreslå regeringen en dispensationsmulighed for småbørnsforældre fra reglen om, at man højst kan få supplerende dagpenge i 78 uger?«

Begrundelse

Der er i den seneste tid fremkommet en række gode forslag til at give småbørnsforældre bedre muligheder for at være sammen med deres børn, forslag, som socialministeren har givet en positiv modtagelse. Det forekommer imidlertid bekymrende, at a-kasserne samtidig i kraft af den indførte 78-ugers-regel for supplerende dagpenge tvinges til at administrere i den stik modsatte retning. Fuldtidsforsikrede og

deltidsbeskæftigede tvinges her til at forlade en sikker deltidsbeskæftigelse for at komme på fuld tid i et arbejds- eller uddannelsestilbud, uanset om de bagefter risikerer at blive helt arbejdsløse. Det forekommer spørgeren, at man må kunne fritage forældre til børn under 3 år fra denne tumult, så de kan vælge at blive på supplerende dagpenge, indtil børnene er blevet 3 år. Denne mere lempelige administration kan således hjælpe nogle trængte småbørnsforældre, indtil Folketinget får vedtaget en langsigtet og mere storstilet løsning.

Svar (16/3 90):

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg kan oplyse, at det fremgår af reglerne om arbejdsløshedsforsikring, at der ikke kan udbetales dagpenge til medlemmer, der ikke er arbejdssøgende til arbejde på fuld sædvanlig tid, men som af familiemæssige hensyn frivilligt ønsker at arbejde på deltid.

Når spørgsmålet er stillet til mig og ikke til arbejdsministeren, som reglerne om arbejdsløshedsdagpenge hører under, må det skyldes, at spørgeren ikke efterlyser en redegørelse for reglerne i dagpengelovgivningen, men en socialpolitisk kommentar til problemstillingen.

Hertil vil jeg først sige, at jeg synes, at det er særdeles positivt, at to større fagforbund nu har givet signaler om, at der er behov for at diskutere børnefamiliernes arbejdsvilkår. Jeg har også noteret mig, at der i denne forbindelse er forslag fremme om, at der som hel eller delvis kompensation for en lønnedgang i forbindelse med nedsat arbejdstid skal udbetales en offentlig ydelse.

Jeg går ud fra, at spørgsmålet sigter til, at en udvikling i denne retning kunne tage sin begyndelse ved at foretage justeringer af reglerne om udbetaling af supplerende dagpenge ved at suspendere 78-ugers-reglen i forbindelse med udbetaling af supplerende dagpenge til forældre, der har børn under 3 år.

Forslaget kan umiddelbart lyde besnærende, men jeg mener ikke, at dette er en god idé.

Det er således min opfattelse, at det i første omgang er en opgave for arbejdsmarkedets parter at få aftalt arbejdsvilkår m.v., der i højere grad giver børnefamilierne mulighed for at magte deres opgaver såvel i forhold til arbejdsmarkedet som i forhold til deres børn.

[Socialministeren]

Kan vi samtidig hjælpe ved at justere på de ydelser, vi allerede anvender til børnefamilierne, skal vi naturligvis gøre dette. Som et eksempel kunne jeg nævnte daginstitutionstakster, der varierer med, hvor længe barnet er i daginstitutionen, og denne opgave er jeg allerede i gang med.

Overvejelserne om støtte til børnefamilierne må således tage udgangspunkt i omfordelinger, idet der ikke i den aktuelle situation er grundlag for, at det offentlige påtager sig nye udgiftskrævende forpligtelser.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:
(Se også sp. 7612 vedrørende spm. nr. S 471).

Ad spm. nr. S 577**Formanden:**

Fra skatteministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Qvist Jørgensen (S) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende sp. 7211, var sålydende:

Til skatteministeren (28/2 90) af:

Qvist Jørgensen (S):

»Hvilke planer har ministeren for de regionale told- og skatteinspektoreres fremtidige placering i Sønderjyllands Amtskommune med særligt henblik på Tønder Kommune?«

Supplerende svar (9/3 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

I min besvarelse af spm. nr. S 577 vedrørende regeringens planer for told- og skatteinspektorerens fremtidige placering i Sønderjyllands Amtskommune har der desværre indsneget sig en beklagelig fejl.

Af besvarelsen fremgår, at Tønder og Højer Kommuner efter regeringens forslag er placeret i den told- og skattekreds, der efter forslaget skal have hovedsæde i Haderslev.

Dette er ikke korrekt, idet Tønder og Højer Kommuner efter forslaget er placeret under den told- og skattekreds, hvis hovedsæde er placeret i Sønderborg.

Den rigtige besvarelse er herefter:

I regeringens forslag til landets inddeling i told- og skattekredse og til placering af regio-

nale told- og skatteforvaltninger indgår oprettelsen af to told- og skattekredse i Sønderjyllands Amtskommune.

Den ene kreds, hvor hovedsædet foreslås placeret i Haderslev, omfatter følgende kommuner fra Sønderjyllands Amtskommune: Bredebro, Christiansfeld, Gram, Haderslev, Løgumkloster, Nørre Rangstrup, Rødding, Skærbæk og Vojens Kommuner. Desuden indgår fra Ribe Amtskommune Ribe Kommune.

Den anden kreds med foreslået hovedsæde i Sønderborg omfatter følgende kommuner: Augustenborg, Bov, Broager, Gråsten, Højer, Lundtoft, Nordborg, Rødekro, Sundevad, Sydals, Sønderborg, Tinglev, Tønder og Åbenrå Kommuner, alle fra Sønderjyllands Amtskommune.

Endvidere indebærer forslaget, at distrikts-toldkamret i Padborg indtil videre opretholdes.

Den til amtskatteinspektoratet i Haderslev hørende afdeling i Tønder vil ifølge forslaget ikke blive opretholdt.

Jeg beklager fejltagelsen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 204:

Forslag til lov om ændring af de kommunale styrelseslove.

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 14/3 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Graversen (S):

En person skal kendes på sine handlinger, hedder det i et af vore mange ordsprog, et af de gode og sande ordsprog. Uanset de mange pæne ord også fra indenrigsministeren om nærdemokrati og decentralisering er der hos samme person og regeringen nogle uhyggelige tendenser til at gøre det modsatte.

Disse tendenser dokumenteres mere og mere klart gennem indenrigsministerens holdninger og udspil. Skulle enkelte endnu være i tvivl om ministerens holdninger til det kommunale nærdemokrati, kan man bare tage ministerens sidste barske angreb mod kommunerne, som det kommer til udtryk her i lovforslag nr. L 204.